

لفون نومروسى : يك اوغلى ۹۸۱
اداره خانه سى : غلطه بخشیه بازاری صاعه خانیله ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس ده خریسیدیس

'Ασ'Ολα

Το σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Αριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Εσωτερικού έτησία γρ. 30 Εξωτερικού έτησία φρ. 10 εξάμην. » 20 » εξάμην. » 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Εσωτερικού έτησία γρ. 54 Εξωτερικού .... φρ. 18 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.</p>
---	---	--

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΡΑΣΙΣ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ, ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Άμαξηλάτις.

Ταχυδρομική διανομεύς.

Όδηγός αυτοκινήτου.

Καπνοδοχοκαθαρίστρια.

Είς τούς άνελκυστήρας.

Παραθυροκαθαρίστρια.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΟΥΚ ΑΠΕΘΑΝΕΝ

Κατά την ευαγγελικήν περιγραφήν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Κυριακὴν τοῦ Λουκᾶ, ἀφοῦ ἐπέστρεψεν ὁ Χριστὸς ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Γαδαρηνῶν, προσήλθε πρὸς αὐτὸν ὁ ἄρχων τῆς συναγωγῆς Ἰάειρος, ὅστις παρεκάλει τὸν Ἰησοῦν νὰ σώσῃ τὴν ἀσθενοῦσαν βαρέως δωδεκαετίδα κόρην του. Ὁ Διδάσκαλος ἐδέχθη καὶ προσεφέρθη νὰ μεταβῇ εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀσθενοῦσας. Καθ' ὅσον ἡ αἱμορροῦσα γυνή, ἀψχμένη τοῦ ἱμκτίου Ἰου, θεραπεύεται, ἀποκαλύπτεται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁμολογεῖ τὴν πίστιν καὶ τὴν θεραπείαν τῆς. Ἐν τῷ μεταξύ ἦλθεν ἀγγελιαφόρος πρὸς τὸν Ἰάειρον, εἰδοποιῶν αὐτόν, ὅτι ἡ κόρη του ἀπέθανε καὶ ὅτι ἦτο περιττὸν πλέον νὰ ἐνοχλῇ τὸν Διδάσκαλον. Ὁ Ἰάειρος συμφωνεῖ, ἀλλ' ὁ Χριστὸς ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του. Φθάνει εἰς τὸν οἶκον τοῦ πιστοῦ Ἰαείρου καὶ εἰς τὸν θάλαμον τῆς νεκρᾶς, ἰδὼν δ' αὐτήν, ἀναφωνεῖ:

— Οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει.

Ὁ ευαγγελιστὴς ἀναφέρει κατόπιν τὸ πῶς οἱ παρεστῶτες ἐνέπαιζον τὸν Χριστόν, διότι ἐβλεπον, ὅτι ἀπέθανεν ἡ κόρη, καὶ τὸ πῶς αὐτὸς ἀνέστησε τὴν νεκρὰν πρὸς ἐκπληξιν πάντων καὶ πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

— Οὐκ ἀπέθανεν, ἐφώνησεν ὁ Χριστὸς, ὅταν εἶδε τὴν νεκρὰν νεάνιδα, ἥτις δι' ἔλους ἦτο νεκρά.

— Οὐκ ἀπέθανεν, εἶπεν ὁ μέγας Διδάσκαλος.

Καὶ τὰ χεῖλη του καὶ τὴν φωνὴν ταύτην ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ κόρη, ἂν εἶχεν ἀποθάνει δι' ἔλους, δὲν εἶχεν ὅμως ἀποθάνει διὰ τὴν πίστιν καὶ διὰ τὴν θεῖαν παντοδυναμίαν. Τί μᾶλλον ἀνέκκλητον τοῦ θανάτου; καὶ ὅμως καὶ αὐτὸς ὑποχωρεῖ πρὸ τῆς πανοθενοῦσας πίστεως. Τὸ γεγονός τοῦτο ὡς χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα δι' ἔλους. Πολλάκις ἡ θλίψις κυριεύει τὴν καρδίαν καὶ ἡ ἀπελπισία βασιλεύει αὐτῆς· πολλάκις τὰ δάκρυα τῆς ἀπεγοητεύσεως ὑγραίνουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πενθίμως λείβονται ἀπὸ τῶν βλεφάρων. Ἐν θλιβερὸν γεγονός εἶναι ἡ αἰτία των. Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ παραδιδώμεθα εἰς τὴν θλίψιν καὶ νὰ φερώμεθα ἔρμαιον τῆς ἀπελπισίας. Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ἀνέκκλητον. Ἡ πίστις, ἡ εὐστάθεια, ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ ὑπομονὴ εἶναι αἱ μεγάλαί δυνάμεις, αἵτινες τὰ πάντα ἀνοικοδομοῦν, τὰ πάντα ἀνορθώνουσι. Πρὸ αὐτῶν οὐδ' ὁ θάνατος ἰσχύει, ἀλλ' ὑποχωρεῖ ἠττημένος. Πρὸς τί λοιπὸν νὰ θρηνηῶμεν;

— Οὐκ ἀπέθανεν, ἀναφωνεῖ ὁ Χριστὸς.

Καὶ τὰ θεῖα χεῖλη δὲν ψεύδονται.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΩΣ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

Ἀπεροῦμεν διατί οἱ μαθηταὶ μας ἐξέρχονται ἀπὸ τὰς σχολὰς τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως χωρὶς νὰ γνωρίζωσι καμμίαν ξένην γλῶσσαν ἐξ ὧν διδάσκονται. Θὰ ἦτο φυσικώτερον ἂν ἤποροῦμεν διὰ τὸ ἐναντίον, θὰ ἦτο λογικώτερον ἂν ἐξεπλητόμεθα, βλέποντες νέους μαθητὰς καταρτιζομένους καλῶς εἰς τὰς ξένας γλώσσας μὲ τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦμεν.

Ἄν κάποιος μᾶς προέθετο τὸ πρόβλημα: «Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ δαπνηθῇ διὰ τῆς καὶ τριετίας εἰς τὰς σχολὰς χωρὶς νὰ μάθῃ τις μίαν ξένην γλῶσσαν;» τὸ σύστημα μᾶς, τὸ σύστημα, ποῦ ἀκολουθοῦμεν πρὸς ἐκμάθησιν τῶν ξένων γλωσσῶν, θὰ ἦτο τὸ προσφύεστερον, θὰ ἔπαιρνε τὸ βραβεῖον.

Δὲν πιστεύω ἢ ἀντίληψις αὕτη νὰ κριθῇ ὡς ὑπερβολικὴ· αὐτὸ τεύλαχιστον μαρτυροῦν αἱ χιλιάδες καὶ χιλιάδες τῶν μαθητῶν τῶν σχολῶν μᾶς, αἱ ὁποῖαι, ἀφοῦ δαπανοῦν τέσσαρα, πέντε καὶ πολλαίς ἐξ ἑτη χάριν μιᾶς γλώσσης, ἐξέρχονται ἀπὸ τὰς σχολὰς χωρὶς νὰ εἰμποροῦν νὰ συναρμολογήσωσι εἰς φράσιν πέντε λέξεις ἀπαισιώτως.

Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ποῦ ὀφείλεται τοῦτο;

Τινές — οἱ ἑσπέροι — τὸ ἀποδίδουσι εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ ἐσκοποῦν εἰς αὐτούς, τοὺς παύουν. Ἄλλοι — οἱ διδάσκαλοι — τὸ ἐπιρρίπτουσι εἰς τὰ βιβλία καὶ τὰ μεταλλάξουσι κάθε χρόνον. Καί, τέλος, μερικοὶ ἀπέλπιδες μαθηταὶ τὸ ἀποδίδουσι εἰς ἐκείτους καὶ λέγουσι:

— Δὲν ἔχω τὴν ἰδιοφυίαν τῆς γλωσσομαθίας.

Εἶναι τάχα ἀνάγκη νὰ σημεῖω ἢ, ὅτι ὅλοι σφάλονται; Σφάλονται ἀληθῶς ὅλοι ἐξ Ἰησοῦ, ἀλλὰ περισσότερο ὅλων οἱ μαθηταὶ, εἰ φρονοῦντες, ὅτι ἀπαιτεῖται ἰδιοφυία διὰ τὴν ἐκμάθησιν μιᾶς ξένης γλώσσης.

Ἰδιοφυία δὲν ἀπαιτεῖται, ἐπεὶ ἂν ἰδιοφυίᾳ εἰς τὴν γλῶσσαν μᾶς σημαίη τὸν κοινὸν νοῦν. Τάχα ἔχουσι ἰδιοφυίαν ὅλα τὰ βρέφη καὶ ὅλα τὰ πιδάκια, ποῦ μανθάνουσι τόσο γρήγορα τὴν μητρικὴν τῶν γλῶσσων, ἀλλὰ πάντως μίαν ξένην γλῶσσαν δι' αὐτὰ, ἀφοῦ δὲν ἐγενήθησαν φυσικῶς μὲ καμμίαν ἰδιαίτην competence διὰ τὴν γλῶσσαν, ποῦ ἔτυχε νὰ τοὺς μάθῃ ἡ μητέρα τους καὶ τὸ περιβάλλον πρώτην;

Ἡ ἰκανότης ὅλων μᾶς νὰ μανθάνωμεν εὐχερῶς τὴν μητρικὴν μᾶς γλῶσσαν, εἶτι δὲ μᾶλλον ἡ ἰκανότης ὅλων τῶν παιδῶν νὰ μανθάνωμεν ἐντός ἑξαμήνου τὴν γλῶσσαν κάθε χωριοῦ καὶ κάθε πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα θὰ μείνωσι, μᾶς πείθει, ὅτι εὐδαιμία ἰδιοφυίᾳ ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ μάθῃ τις μίαν ξένην γλῶσσαν, καὶ μάλιστα καὶ νὰ τὴν μάθῃ καλῶς.

Ἄλλὰ καὶ ὅλα τὰ βιβλία καὶ ὅλοι οἱ διδάσκαλοι εἶναι κατάλληλοι καὶ ἰκανοί, ἀρκεῖ τὸ βιβλίον — τὸ ἀναγνωστικόν — νὰ εἶναι καλὰ τυπωμένον καὶ ὁ διδάσκαλος νὰ γνωρίζῃ τὴν γλῶσσαν, ποῦ θὰ διδάξῃ, καλῶς.

— Τίς πταίει λοιπὸν;

— Οὐδεὶς ἄλλος, εἰμὴ τὸ σύστημα.

Εἶναι ἀπορίας ἄξιον εἴη ἀληθεῖα, εἰφ' ἔχομεν πρὸ ἡμῶν προφανῆ παραδείγματα εὐχερῶν τρόπων γλωσσομαθίας, πῶς ἐπιμένομεν νὰ εἴμεθα προσκολλημένοι εἰς ἓν ἀμειωμένον σύστημα, τὸ ὁποῖον ἔχει μόνον τοῦ ἀπορτῶν τὴν εὐστάθειαν εἰς τὰ ἀποτελέσματά του. Ἀποδέδει πάντως τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, δηλοδὴ τὴν αὐτὴν ἀμάθειαν. Οὐδὲν ἄλλο προσὸν εἶναι δυνατόν νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ σύστημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει τὴν διδασκαλίαν μιᾶς γλώσσης ἐπὶ τὴν γραμματικὴν, τὸ συντακτικόν, τὸ λεξικόν, τὰς ἐξαιρέσεις, δηλοδὴ ἀπὸ πράγματα τελείως ἀποκροστικά, φοβερά, ἀκατάλληλα. Ἀπαιτεῖται θάρρος, διὰ νὰ κρημνίσῃ τις τὰ τέσσαρα ταῦτα ἀπὸ τῆς διδασκαλικῆς ἑδρας, ὧν ἐπὶ τέσσαρα ἑτη εἶδομεν τοὺς καρπούς.

— Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ γίνῃ;

Γεννάται προφανῶς τὸ ἐρώτημα.

Εἰς αὐτὸ θὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ τὰ λόγια ξένου εἰδικοῦ, τὰ ὁποῖα καὶ ἀφίνω εἰς τὴν κρίσιν σας =

— Διὰ νὰ μάθῃ τις μίαν ξένην γλῶσσαν, πρέπει νὰ τὴν ἀκούῃ ἐπιμόνος καὶ νὰ τὴν ὁμιλῇ κατ' ἀνάγκην. Ὁ διδασκαλὸς ὡς παραμελήσῃ τὴν γραμματικὴν μὲ τοὺς διαφόρους τῆς κανόνες· δὲν θὰ εἶναι ἀξιόμιστος δι' αὐτὸ — ἴσως μάλιστα εἶναι ἀξέπαινος — ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ παραμελῇ, εἶναι ἡ ἐπιμόνος ἢ ἀναγκαστικὴ συνομιλία μετὰ τῶν μαθητῶν ἐπὶ μίαν, δύο καὶ τρεῖς ὥρας τὴν ἡμέραν. Ὅταν ὁ μαθητὴς μάθῃ νὰ ὁμιλῇ ἔμαθε λεληθῶτος καὶ τὴν γραμματικὴν μὴ τὸ συντακτικόν καὶ τὸ λεξικόν· διότι θὰ κλίνῃ, θὰ συνδέῃ καὶ θὰ ἐπιρρομῶσῃ ὅλους τοὺς γραμματικούς καὶ συντακτικούς κανόνες χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζῃ, ὅταν δὲ ἔλθῃ ἡ σειρὰ τῆς γραμματικῆς νὰ τὴν ἀνοίξῃ, θὰ τὴν μάθῃ εὐχερῶς, διότι δὲν θὰ τοῦ εἶναι ἀπρόσιτος· θὰ τοῦ συστηματικῶς πρὶν πρὶν γινῆται γνωστὰ του.

Αὐτὰ λέγει περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν εἰς τὰς σχολικὰς τάξεις. Ἰδού δὲ πῶς ὁ ἴδιος ἔμαθε μίαν ξένην γλῶσσαν. Τὸ διηγῆται χαριτωμένα:

— Ἦθελον νὰ μάθω μίαν ξένην γλῶσσαν. Ἐπῆρα ἐν βιβλίον — ἦτο κάποιον δὴγμα — τὸ ὁποῖον ἔφερον ἐντικε τῆς σελίδος τοῦ κειμένου καὶ μίαν κατὰ λέξιν μετάφρασιν αὐτοῦ εἰς τὴν γλῶσσαν μου. Ἀνέγνωσα μίαν γραμμὴν τοῦ κειμένου καὶ μίαν γραμμὴν τῆς μεταφράσεως, καὶ δὲν μετέβηνον εἰς τὴν ἐτομένην, ἀλλ' δὲν κατενόουν τὴν σημασίαν τῆς προηγουμένης. Ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν εἴξουσα τόσας λέξεις τοῦ κειμένου, ὥστε σπικνωῶρον ἐλάμβανον ἀνάγκην τῆς μεταφράσεως. Ὅταν ἐταξίωσα τὸ βιβλίον ἐκεῖνο — δὲν εἶχα ἀνοίξει οὐδε μίαν φράσιν τὸ λεξικόν καὶ τὴν γραμματικὴν — ἐπρομηθεύθην μεταφράσεις μυθιστορημάτων τῆς γλώσσης μου εἰς τὴν γλῶσσαν, ἢ ἐσκοποῦν νὰ μάθω, καὶ ἤρχισα τὴν ἀνάγνωσιν. Κατ' ἀρχὰς ἀπῆντων δυσκολίας περὶ τὴν κατανόησιν τοῦ κειμένου, ἀλλ' ἀφ' ἐνός οἱ ἤδη γινώσκαι λέξεις ἢ γνωστὴ ἔννοια τοῦ βιβλίου, καὶ ἡ ἀνάγκη, μὲ ἐβοήθουν ἀρκετὰ καὶ ἐπροχώρησα. Μετὰ τεσσάρων ἡμερῶν προσπαθείας ἡ ἔννοια ἤρχισε νὰ διαλάμπῃ πρὸ ἐμοῦ, τὸν κόπον διεδέχθη ἡ τέρας. Μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ποῦ ἤρχισα νὰ μανθάνω τὴν ξένην γλῶσσαν, ἤμην εἰς θέσιν νὰ ἀναγινώσκω διάφορα μυθιστορηματα. Πάντοτε προετίμων μεταφράσεις ἐκ τῆς γλώσσης μου καὶ τὸτο διὰ νὰ μὴ με κοροῶσῃ τὸ ξένον ἀνεῖμ. Ἐντός τριῶν μηνῶν ἐγνώριζον τὴν γλῶσσαν. Τότε ἐπῆρα τὴν γραμματικὴν, ἢ ὁποῖα δὲν μοῦ ἦτο ἀποκροστικὴ καὶ ὀχληρὰ, διότι σχεδὸν τὴν εἴξουρον προτοῦ τὴν ἀνοίξω. Τὸ σύστημα μᾶς, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι καὶ σύστημα ἰδικόν μου — ἐπάγεται ὁ εἰδικός — συνίσταται εἰς τὸ νὰ ὑποκαθιστᾶται ἡ ἀσυνείδητος ἐργασία εἰς τὴν συνείδητήν.

Δώσατε εἰς τὴν ψυχὴν τὰ στοιχεῖα τῆς ἐργασίας· αὕτη θὰ ἐργασθῇ μόνη καὶ θὰ σᾶς ἀπεδώσῃ γενναίους καρπούς.

Θ. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

✦ Τὸ κάλλος εἶναι δῶρον τοσοῦτο ἔσοχον, ὥστε ἢ ἀξία, ἢ μεγαλοφυία καὶ αὕτη ἢ ἀρετὴ ἐκμειδνίζονται ἐνώπιόν του.

✦ Αἱ παρατηρήσεις, αἱ σκέψεις καὶ τὰ ὄψοματὰ δὲν διδάσκουν· ἐξηγοῦν μόνον καὶ παρηγοροῦν.

✦ Πολλοὶ περνοῦν τὸ ἡμῖς τῆς ζωῆς των πλέκοντες ὄνειρα καὶ τὸ ἄλλο ἡμῖς θρηνηοῦντες περὶ τῆ ἀπολασ των.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ «ΤΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ»

Τὸ δειλινὸν εἶχε προχωρήσει, τὸ κατάστημα ἐβυθίσθη εἰς τὸ σκιάφως τῆς ἐσπέρας. Ἐντὸς δὲ αὐτοῦ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ραμᾶ ἐκάθητο ἀπέ- ναντι ἀλλήλων συσθηνοί.

— Ἄλλοιμονον! εἶπεν, ὅλα τὰ διοβήματά μου ἀπέτυχον, οὐδὲς θέλει νὰ μὲ δανείσῃ καὶ ἡ ἡμέρα ἐφθασεν· εὐριον εἶναι ἡ λήξις τοῦ γραμματίου μου καὶ μεθαύριον...

Ὁ κύριος Ραμᾶ δὲν συναπλήρωσε τὴν φράσιν του, ἀλλὰ μία βλεπίς χειρονομίας ἐσήμανε: μὲ ἀνομέει ἡ χρεωκοπία!

Τὸ κατάστημα τοῦ Ραμᾶ, τὸ ὁποῖον ἐπεγράφετο Ἐμπορικὸν κατάστημα «Τὰ Χρυσάνθεμα», εἶχε τὴν ἱστορίαν του.

Ὁ πατὴρ τοῦ σημερινοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἤτο μικρὸς ἐμπόρος εἰς τὴν ἐπὶ ῥυακίαν αὐτὴν πρωτεύουσαν καὶ εἶχε εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐν μικρὸν καὶ περιορισμένον κατάστημα μεταπράτου. Ἐπώλει δαντέλλας, κορδέλλας, φατεζί καὶ παντὸς εἶδους γαρνιτούρας διὰ τὰς κομψὰς κυρίας καὶ νεάνιδας τῆς ἐπαρχιακῆς αὐτῆς πρωτεύουσας. Αἱ ἐργασίαι δὲν ἐπῆγαιναν καὶ ἄρχισαν, ὅταν δὲ ὁ μακαρίτης ἀφῆκε τὸ κατάστημά του εἰς τὸ παιδί του— ἐκεῖνος θὰ ἐγκαθίστατο εἰς τὸν ἄλλον κόσμον— τὸ μικρὸν αὐτὸ ἐμπορικὸν εἶχε ἀρκετὴν πελατείαν.

Ὁ κύριος Ραμᾶς, υἱὸς, ἀναλαβὼν τὴν διεύθυν- σιν τοῦ καταστήματος, ἠθέλησε νὰ εἰσαγάγῃ νεω- τερισμοὺς καὶ μεταρρυθμίσεις. Ἡἤξησης τὸ κατά- στημα, ἀνεπέσθη τὰ ἐπιπλά του, ἠγόρασε ἰέας προθήκας καὶ ἤρχισε νὰ προμηθεύεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας. Ὅλοι αὐταὶ εἰ μεταρρυ- θμίσεις προσέβλεπον πολλὴν πελατείαν καὶ τὸ κατάστημα εὐημέρει.

Ὁ κύριος Ραμᾶς ἦτο πρακτικὸς ἄνθρωπος. Ἐποθετίσθη τὴν γυναῖκά του ὡς διευθύντριαν τοῦ «προσωπικοῦ» τοῦ καταστήματος, ἀποτελου- μένου ἀπὸ τρεῖς πωλητριάς, ὁ ἴδιος δὲ ἐτοπεθε- τήθη εἰς τὸ ταμεῖον.

Εἶχε δύο ἔρωτας, δύο φροντίδας: τὸ κατά- στημά του καὶ τὴν κόρην του. Εἰμποροῦσε τὰ μεγαλειότερα γεγονότα τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν πόλιν ἢ τὴν πρωτεύουσαν· ἀν ταῦτα δὲν ἐπεύραζον τὸ κατάστημά του καὶ τὴν κόρην του, ἠδιαφόρει τελείως. Μόνον περὶ τῶν δύο αὐτῶν ἐσκέπτετο. Καὶ εἶχε τὰ ὄνειρά του.

Ἐφαντάζετο νὰ μεγαλώσῃ τὸ κατάστημά του, νὰ τὸ κάμῃ εὐρύτερον, μεγαλοπρεπέστερον, πλου- σιώτερον· θὰ εἶχε ἀνάγκην καὶ νέων κεφαλαίων, ἀλλ' αὐτὰ θὰ τὰ εὐρίσκειν εὐκόλως. Ἡ κόρη του — δεκαεπταετής νεανίς — ἦτο ὡραία ξανθοῦλα, περιζήτητος ἰνύμφη. Ὡ! θὰ τὴν ἐδίδα σὲ κάποιον πλούσιον ἔμπορον, ὁ ὁποῖος θὰ συνετέλει εἰς τὴν εὐδοκίμησιν τοῦ καταστήματός του.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ ὄνειρα τοῦ κυρίου Ραμᾶ, πρὸς πραγματοποίησιν ἐξ αὐτῶν, ἤρχισε νὰ τὴν συνη- θίζῃ εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ καταστήματος. Τὴν ἔβαλε νὰ τὸν ἀντικαθιστῇ εἰς τὸ ταμεῖον καὶ τὴν ἐδίδασκε τὰ μυστήρια τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Ἄλλ' ἡ φύσις τῆς Ἰωάννας τοῦ τὸν ἀνησυχεῖ. Τὴν ἐβλεπεν, ὅτι δὲν ἦτο διόλου πρακτικὸν πνεῦμα, καὶ εἰς ἐκάστην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ καταστήμα- τος, ἀντὶ νὰ κάμῃ προσθέσεις εἰς τὰ κατασχεῖα, ἐρρέμβαζε μὲ τὰ βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς τὸ ἄπειρον.

Τέλος, ὅταν ἐμεγάλωσεν ἀκόμη περισσότερον ἡ Ἰωάννα, ἐσκέφθη, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ τὴν ἀποκα- ταστήσῃ. Τῆς ὠμίλησε περὶ τοῦ κυρίου Ἰακᾶβου, νέου, υἱοῦ πλουσίου ἐμπόρου, ὅστις... καὶ τὰ λοιπὰ. Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα ἐφόρη ἀνένδοτος.

— Αὐτὸν οὐδέποτε θὰ τὸν νιμφεθῶ, πατέρα. Ὁ Ραμᾶς προσεπάθησε νὰ μεταπέσῃ τὴν κό- ρην του· ἐστάθη ἀδύνατον.

— Τί νὰ συμβαίῃ ἀρά γε; ἐσκέθη καὶ ἤρχισε νὰ κατασκοπεύῃ τὴν ζωὴν τῆς κόρης του.

Τέλος, ἀνεκάλιψεν, ὅτι ἡ Ἰωάννα ἀγαπᾶσε κάποιον νέον· ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο καλὸς, ἀλλ' εἶχε τὸ ἐλάττωμα, ὅτι ἦτο ζωγράφος.

Ζωγράφος! καὶ ποῖος ἐκτιμᾷ τοὺς ζωγράφους! Μήπως εἶναι προωρισμένοι ποτε νὰ γίνοντι πλού- σιοι, κτηματῆαι, καταστηματαρχαί; Ὁχι βέβαια ποτε καὶ ὁ κύριος Ραμᾶς οὐδέποτε θὰ ἐκαμῆ γαμβρὸν τοῦ αὐτοῦ τὸν νέον ζωγράφον. Ἄλλὰ καὶ ἡ κόρη ἐπέμενε τόσον, ὥστε ὁ πατὴρ τῆς τῆς εἶπε μίαν ἡμέραν:

— Θέλεις νὰ τὸν πάρῃς; εἶπεν. Ἄλλὰ νὰ μὴ σὲ ἴδωσιν τὰ μάτια μου, φύγε ἀπ' ἐδῶ...

Ἡ Ἰωάννα ἐδέχθη καὶ μυστικὰ ἐγίναν οἱ γόμοι των· ὁ κύριος Ραμᾶς δὲν παρετρέθη.

Ἐορτοὶ λοιπὸν τὸ ἐν ὄρειον τοῦ ἐμπόρου. Ἡ κόρη του ἐφυγεν. Ἐμενε τώρα τὸ ἄλλο: τὸ κατά- στημα· ἀλλὰ καὶ εἰεῖνο ἤρχισε νὰ δοκιμάζῃ ἡμέ- ρας δοκιμασιῶν. Αἱ ἐργασίαι δὲν ἐπῆγαιναν καλὰ, ἡ πελατεία ὀλιγόστευε, τὰ ἐξοδα ἠῤῥξανον. Ἦναγ κάσθη νὰ ἀπολύσῃ ὅλα τὰ μορίτια τοῦ κατα- στηματος καὶ ἐμείναι εἰς αὐτὸ μόνος μὲ τὴν γυ- ναϊκά του, ἀλλὰ αἱ οἰκονομίαι αὐταὶ δὲν τὸν ὠρέ- λησαν. Ἠλθεν ἡ ἐποχὴ τῶν ἀγορῶν. Αὐτὸς δὲν εἶχε χρήματα· ἠαγκάσθη νὰ ἀγοράσῃ ἐπὶ πιστώ- σει. Ὑπέγραψε τριμήνην γραμματίον διὰ πέντε χιλιάδας φράγκα. Ἄλλὰ τίποτε, αἱ ἐργασίαι δὲν ἐκαλλιτέρευσαν καὶ εὐριον ἐληγεν ἡ προθεσμία!

Ἄλλοιμονον! εἶπε δάειον ἠῤῥυατο νὰ εὐρη.

Μὲ τὰς σκυθρωπὰς αὐτὰς σκέψεις εὐρίσκειτο τὸ βράδυ ἐκεῖνο, καὶ ἀπελπίς, ἐπειδὴ ἡ ὥρα εἶχε περάσει, ἐπῆγε μόνον νὰ κλείσῃ τὰ παραθυρο- φυλλα τοῦ καταστήματος, ὅτε βλέπει τὸν ταχυ- δρομικὸν διανομέα νὰ ἐμβαίῃ· τῷ ἐδωσεν ἐν γράμμα. Ὁ Ραμᾶς τὸ ἀπεσφράγισεν· ἦτο τῆς κό- ρης του.

Ἄγαπητέ μου πατέρα, τοῦ ἔλεγε, ἀν καὶ δὲν μοῦ ἐδωσες τὴν εὐλογίαν σου εἰς τὸν γάμον μου, ἐπειδὴ ὁμως ξεύρω, ὅτι μ' ἀγαπᾶς, σοῦ λέγω, ὅτι εἶμαι πολὺ εὐτυχής. Ὁ Πέτρος μου πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐβραβεύθη εἰς τὴν ἐκθεσὶν καὶ ἐγίνετο πολὺ γνωστὸς ἐδῶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν· κάμνει ὡραία ἔργα καὶ τὰ πωλεῖ εἰς τιμὰς καλὰς. Τώρα εἶμεθα πλούσιοι καὶ εὐτυχεῖς, ἀλλὰ ἡ εὐτυχία μου θὰ γίνῃ μεγαλειότερα, ὅταν καὶ σεῖς τὴν μάθῃτε καὶ χορῆτε. Σὰς φιλῶ γλυκά· ἡ Ἰωάννα σας.

Χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν ὁ Ραμᾶς, ἐδωσε τὸ γράμμα εἰς τὴν γυναῖκά του.

- Πρέπει νὰ τῆς γράψωμεν, δὲν εἶμαι ἔτσι;
- Νὰ τῆς τηλεγραφήσω ἐν, ἐδιόρθωσεν ὁ σύζυγος.
- Ὅτι τὴν συγχωροῦμεν.
- Ὁχι, ὅτι τῆς ζητοῦμεν νὰ μᾶ; συγχωρήσῃ.

Ἦ; ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα ἡ Ἰωάννα, ἐπῆρε τὸ πρῶτον τραῖνο καὶ ἐφθασε μὲ τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὴν πόλιν τῶν γριέων τῆς. Ἐκεῖ ὁ ζωγράφος ἐκανόνισεν τὰ χρέη τοῦ πενθεροῦ του καὶ τοῦ ἐδωσε καὶ ἀρκετὸν χρήμα, διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐργα- σίαν του.

Ἐκαμε καὶ τι περισσότερον: τοῦ ἐζωγράψισεν μ' ἀν θαυμασίαν προθήκην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυ- μάζοντο ὡραιότατα χρυσάνθεμα, τὸ σύμβολον τοῦ καταστήματος.

Ὁ κύριος Ραμᾶς ἦτο εὐτυχής καὶ δὲν παρέ- λειπε νὰ λέγῃ:

— Δὲν ἤξευρα ὧ; τώρα, ὅτι ἡ καρδιά τῆς κόρης ἐκλέγει καλλίτερα, παρὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πατέρα.

(R. Lamotte)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Η ΛΥΠΗ Η ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΗ

— Τ' ὄμορφο δακτυλίδι μου, ποῦ σ' ἄρξῃς κι' εἶσαι, μ' εἶπε μιά μέρα ἡ φίλη μου μὲ μάτια δακρυσιμένα, μαύριος, ἦταν ψεύτικο· ἄδικα τ' ἀγαποῦσα κι' ἀπ' ὅλα τὰ στολιδία μου πάντα τὸ προτιμοῦσα.

Πρῶτη φορὰ τὴν ἀκουσα μὲ πόνο νὰ μιλήσῃ.

Ἐτροχαν ἀπ' τὰ μάτια τῆς τὰ δάκρυα σὺν βροῦσῃ.

— Ἀκουσε, εἶπα, βρισκονται καὶ λύπες περὶ μεγάλες· αὐτὴ δὲν εἶναι τίποτε· νὰ βλεπέτε κάποιος ἄλλος!

Μὰ μὲ φωνὴ τριμάμενη μοῦ εἶπε πιναμένη:

— Εἶναι μιά λήπη ἀγιάτρευτη, λήπη, ποῦ αἰῶνια μένει,

νὰ ἰδῆς μέρα ἀξάφνα πῶς ἀγαποῦσε καί, ποῦ μὲ μιά λόμπι ψεύτικη σοῦ θάμπωνε τὸ μάτι.

ΒΕΡΘΑ ΚΑΚΤΑΝΟΥ

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

IX. — Ἡ ἀπλή ὡραιότης.

Τί θὰ ἐλέγετε διὰ μίαν νεάνιδα, ἥτις θὰ μετεχειρίζετο, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰς σκέψεις τῆς, φράσεις πολὺ ἐκλεκτὰς μὲν, ἀλλ' εἰλημμένας ἀπὸ κάποιον βιβλίον συν- διαλέξεως; Τί θέλγητρον εἰμπορεῖ νὰ ἔχη διὰ σὰς τοιαύτη δανειακὴ φρασεολο- γία; Ἡ ἐντύπωσις περιβολῆς, ἥτις δυνα- τὸν μὲν νὰ εἶναι καλοκαμωμένη, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν δύνασθε νὰ εὑρετε ἐπὶ ποι- κίλων προσώπων, εἶναι τελείως ἡ αὐτὴ.

Τὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον κάμνετε ἡ ἴδια, εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὰς ἀρμόζει καλλίτερον· ἐν πάσῃ περι- πτώσει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὰς προσπορί- ζει περισσοτέραν εὐχαρίστησιν.

Ἡ ἐργάτρια καὶ ἡ χωρικὴ περιπίπτουν εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα. Ἀφ' ὅτου καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη κάμνουν τὰ φορέματά των εἰς τὰς κομψὰς, αἰτινες ταῖς πωλοῦσιν ἀπομιμήσεις ἀμφιβόλους τῆς μόδας τῶν μεγαλοπόλεων, ἡ χάρις σχεδὸν ἐξέλιπεν ἀπὸ τὸ λαϊκὸν ἔνδυμα. Καὶ ὅμως ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τι, τὸ ὁποῖον τέρπει καὶ εὐχαριστεῖ, ὅσον ἡ ἐμφάνισις μιᾶς ἐργα- τρίας ἢ χωρικῆς, ἐνδεδυμένης μὲ τὴν συ- νήθειαν τῆς πατρίδος τῆς καὶ ὡραίας διὰ τῆς ἀπλότητός τῆς;

Αἱ αὐταὶ σκέψεις δύνανται νὰ ἐφαρ- μοσθῶσι καὶ εἰς τὸν τρόπον τῆς διευθε- τήσεως καὶ τοῦ στολισμοῦ τῶν οἰκιῶν. Ἐὰν ὑπάρχουν ἀμφιέσεις, αἱ ὁποῖαι ἀνα- δεικνύουν τὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς, ἀν ὑπάρχουν καπέλλα ἀληθινὰ ποιήματα, ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ διευθετήσεις οἰκί- ας, αἰτινες ὀμιλοῦσιν εἰς τὸ πνεῦμα κατὰ τὸν ἰδικὸν των τρόπον. Διατί ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ὅτι θὰ κοσμήσωμεν τὰς κατοι- κίας μας, νὰ ταῖς ἀφαιροῦμεν τὸν προσα- πικὸν χαρακτῆρα, ὅστις ἔχει πάντοτε τὴν ἀξίον του;

Ἐπὶ τὴν ἀσχολίαν ἐκλεκταί, χαριτω- μέναι, ὡς τὸ νὰ καλλιερῆ τις τὰ γράμ- ματα καὶ νὰ παίξῃ ὄργανον· ὑπάρχουν ἐπίσης ἀσχολίαι χυδαῖαι, ὡς τὸ νὰ γυα- λίσῃ τις ὑποδήματα, νὰ σκουπίσῃ τὰ δω- μάτια ἢ νὰ φυλάγῃ τὸ φαγί. Παιδικὴ πλάνη! οὔτε τὸ μουσικὸν ὄργανον, οὔτε ἡ σκουπία συντελοῦσιν εἰς χαρακτηρισμὸν τῆς ἐργασίας· τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἥτις τὰς χειρίζεται καὶ ἀπὸ τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐμπνέει τὴν χεῖρα ταύτην. Ἡ ποίησις δὲν εἶναι εἰς τὰ πράγ- ματα· εἶναι ἐν ἡμῖν αὐτοῖς.

Ἐὰν ἡ ζωὴ μας καὶ αἱ ἀσχολίαι μας καθίστανται ἀνευ θελγήτρον, πολλάκις τοῦτο συμβαίνει, διότι δὲν ἔχομεν θελγή- τρα ἡμεῖς, διὰ νὰ θέσωμεν εἰς αὐτὰς.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΙΑΝΟ

ΚΟΛΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Γυναικείον ευρωπαϊκόν περιδικόν ἔθεσαν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας του τὸ ζήτημα: μέχρι τίνας βαθμοῦ εἶναι ἀνεκτὴ ἡ κολακεία καὶ πότε ἐπιβάλλεται ἡ εἰλικρινεία;

Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἔσπευσαν ν' ἀπαντήσουν πολλαί, θναλόως ἐκάστη τῆς ἀντιλήψεώς της, ἀλλὰ εἰς ὅλους σχεδὸν τὰς ἀπαντήσεις ἡ κολακεία εἶχε τὴν σπουδαίαν τῆς ἡ τεύλαχιστον μίαν ἐπιεικῆ φράσιν. Ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀπαντήσεις των παραθέτω μερικὰς:

— "Ἐν παρ' εἰς ἀνὰ φιλοφρόνημα, λέγει μία, μὲ ἐξερεθίζει τόσον, ὅσον καὶ μια παρατήρησις σκαῖα. Τὸ πρῶτον θεωρῶ ὡς προσβολὴν τῆς εὐθυκρίας μας, τὴν δ' ἄλλην ὡς προσβολὴν κατὰ τῆς ἀξιοπρεπείας μας. Τὰς παρατηρήσεις μόνον τότε δύναμαι νὰ τὰς παραδεχθῶ, ὅταν προσέχονται ἀπὸ ἀληθῆ φίλον, ὅστις ἐπὶ πλέον νὰ εἶναι μεγαλύτερος τὴν ἡλικίαν ἢ συγγενῆς μου.

— Ἡ ἀληθῆς φίλα, ἀπαντᾷ δευτέρα, ἀπαιτεῖ εἰλικρινείαν. Ὁ εἰλικρινὴς εἶναι μᾶλλον ἀξιόπαινος τοῦ κόλακος· ἐπίσης δὲ καὶ τὸ νὰ δέχεται εἰς τὴν αὐστηρὰν ἀλήθειαν, καὶ ἂν ἀκόμη εἰσι δυσαρεστοί, τοῦτο εἶναι σημεῖον καλοῦ χαρακτῆρος. Ἐν τούτοις, ἐξαιρέσει τῶν στενῶν φιλικῶν σχέσεων, ὁ κολακευτικὸς λόγος εἶναι πάντοτε ὁ προτιμώτερος.

— Ἐὰν ἡ κολακεία εἶναι ὀλεθρία εἰς τοὺς ἀνοήτους, γράφει ἑτέρα, πλὴν εἶναι χρήσιμος διὰ τοὺς δειλοὺς, δι' ἐκείνους, εἰ ὅποιοι δὲν ἐπιχεροῦσι τι, ἐκ φόβου μὴ φανθοῦν γελοῖοι. Γνωρίζω πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἔκαμον πολὺ καλὰ πράγματα, χῆρις εἰς ἕνα κολακευτικὸν λόγον. Ἀπὸ τὴν κολακείαν γεννᾶται πολλάκις ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης ἡ ἐπιτυχία. Πρέπει ν' ἀπεφεύγωμεν τοὺς πολὺ εἰλικρινεῖς φίλους, ἐκείνους, εἰ ὅποιοι μᾶς κρίνουν αὐστηρῶς, ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ὅτι θέλουν τὸ καλὸ μας, ἀλλ' οἱ ὅποιοι συντελοῦν νὰ ρίπτουν εἰς τὸ πνεῦμά μας τὴν ἀπογοήτευσιν, τὴν ταραχήν.

— Παρ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ, γνωματεύει ἄλλη, θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἤκουον πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν ὑποταθῆ, ὅτι ἐκ τούτου θὰ ὑποφέρω. Ἀπὸ τοὺς ἀδιαφόρους προτιμῶ τὸν κολακευτικὸν λόγον, ὅστις τέρπει καὶ τὸν ὁποῖον περιπαίζει τις, ἐν ᾧ λᾶπως τὸν πιστεύει.

— Ἐὰν κάποιος ἐχθρὸς μου, ἐπάγεται ἄποια ἄλλη, μὲν κάμη θελκτικὸν κομπλιμέντο, θὰ τὸ παραδεχθῶ, διότι δὲν ἀποδίδω εἰς αὐτὸ πρόθεσιν κακῆν ἢ σκῶμμα. Θὰ προτιμῶσω ἐχθρὸν εὐγενῆ, ἀλλὰ θὰ περιφρονηθῶ ἕνα κόλακα. Πρόκειται ὁμως περὶ φίλου ἀληθινοῦ; Ἄν εἶμαι ἐξ ἑα μομφῆς τινος, θὰ τὴν δεχθῶ προθύμως, διότι ἡ ἡ πρός ἐμὲ ἀγάπη του τῷ ἐνέλπυσεν τὰς φράσεις, τὰς ὁποίας μὲ εἶπεν, ἢ ἡ πρός αὐτὸν ἀγάπη μου θὰ μὲ κάμη νὰ θεωρῶ τὴν πρόθεσιν του ἐπαινετήν, παρ' ὅλα ὅσα καὶ ἂν μὲ εἴπῃ. Δὲν διστάζω λοιπὸν νὰ προτιμῶσω τοὺς ψόγους τοῦ φίλου ἀπὸ τοὺς κολακευτικὸς λόγους ἐνὸς ἐχθροῦ.

Τοιαῦτα περίπου ἀπαντοῦν αἱ ἀναγνωστρίαι τοῦ εἰρημένου περιοδικοῦ εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν τῆς ἔκαμον· εἰς ἀρὰ γὰρ εἰ θὰ ἀπαντούσατε; Δὲν εἴμπορῶ βέβαια νὰ τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ παρατηρῶ, ὅτι ὅλοι μας, ὁσονδήποτε καὶ ἂν θέλωμεν νὰ φαίνομεθα εἰλικρινεῖς, ἀρεσκομέθα εἰς τὴν κολακείαν, τὴν ὁποίαν καὶ δεχόμεθα, οὐχὶ πλέον ὡς τοιαύτην, παρὰ ὡς ἀλήθειαν.

Κάποιος κύριος μὲ εἶπε πρό τινος:

— Αἱ γυναῖκες δὲν εἴμποροῦν νὰ χωρίσουν τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὸ ψεῦδος, τὴν κολακείαν ἀπὸ τὴν ἐπιεικῆ ἐκτίμησιν, καὶ τοῦτο μάλιστα, ὅταν πρόκειται διὰ τὸν ἑαυτὸν των. Ἄν εἰς κύριος εἴπῃ καὶ εἰς τὴν μᾶλλον ἀσχημον καὶ ἀχαρὶν: «Δεσποινίς, ἀπόψε εἰσθε ἡ βασίλισσα τοῦ χοροῦ», εἰσὶν θὰ ἀπομαρτυρηθῆ, θὰ παρουσιασθῆ πρό τοῦ καθέπου τῆς καὶ μὲ ἐν μειδίαμα ἀυταρεσκείας εἰς τὸ χεῖλην θὰ σκεφθῆ: «Παῖδες ἔσους;»

Οἱ ἄνδρες αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἔχουν δι' ἡμᾶς καὶ τὴν εὐπιστίαν μας· ἔχουν ἀρὰ γὰρ δίκαιον;

Φθινόπωρον.

Τὸ μεγάλο ἐξοχικὸ σπίτι εἶναι τώρα ἐγκαταλελειμμένο. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνησις, ποῦ τὸ διέκρινε, εἶναι πλέον μακρὰν· φθινοπωρινὴ πνοὴ καὶ μερικὰ συννεφᾶκια τὴν ἔδιωξαν. Καὶ τώρα τὸ σπίτι αὐτὸ μὲ τὰ λουλούδια του καὶ τῆς χαρῆς του ἀπέμεινε ἔρημον καὶ σιωπηλόν. Μόνον τὰ χλωμὰ ξηρὰ φύλλα τοῦ κήπου στροβιλιζονται στὴν αὐλὴ του σὲ κάθε δυνατὸ τοῦ ἀνέμου φύσημα.

Εἶναι ἔρημον. Καὶ ὁμως τὸ κατοικοῦν οἱ καλλίτεροι κάτοικοι: αἱ ἀναμνήσεις. Ὡ! τί ὠραίας, τί θελκτικὰς ἀναμνήσεις εἴμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, ποῦ ζῆ ὅταν γύρω του ἡ φύσις εἶναι παράδεισος ὀλοανθισμένος καὶ τρυφερός! Εἰς αὐτὸ ἡ ζωὴ περνᾷ καθὼς ὄνειρον καὶ τὸ εἰδύλλιον τὴν συντροφεύει ἀχώριστα.

Κάθε τι, καὶ ἡ πειρὸ μικρὰ γωνία, κάθε τι, καὶ τὸ πειρὸ ταπεινὸν ἐπιπλὸν κεντοῦν τὴν ἀνάμνησιν, καὶ ἀπὸ τὸ κέντημά της ἐκεῖνο ἀναπνεύσονται τόσαι ὠραῖαι στιγμαί, τόσαι γλυκύταται ὠραὶ, τόσαι ἡμέραι τρυφεραί, τὰς ὁποίας ἐπλεξεν ἡ ζωὴ μὲ τῆς πειρὸ χρυσοῦραντες κλωστής της. Καὶ αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ μᾶς κάμνουν νὰ ζῶμεν ἡμέρας ἕαρος, καὶ ἐνῶ τὸ φθινόπωρον σκορπᾷ τὴν κατῆρειαν καὶ τὴν νάρκην.

Μέσα εἰς τὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ ἐξοχικοῦ αὐτοῦ σπιτιοῦ, τὸ πιάνο ἀναπαύεται εἰς τὴν γωνίαν του. Εἶναι κλειστό, εἶναι σιωπηλόν, εἶναι ἄφωνο. Τοῦ λείπουν ἀπ' ἐπάνω τὰ φύλλα τῆς μουσικῆς— ἔχουν φυλλορροήσει κι' αὐτὰ σὰν φύλλα φθινοπάρου— ἀλλὰ πρὸ πάντων τοῦ λείπει ἡ ζωὴ, ποῦ τὸ ἐνέπνεεν, ἡ ζωὴ, ποῦ ἀπὸ τὰ ἄψυχα κόκκαλά του ἐβγαζε καταρράκτας συμφωνιῶν, ἀταλά κύματα μελωδίας.

Τώρα κι' αὐτὸ ἀναμασσᾷ τὰς ἀναμνήσεις του. Ἐνθυμεῖται, ἐνθυμεῖται... Ὡ! καὶ τί δὲν ἔχει νὰ ἐνθυμηθῆ ἕνα πιάνο! Δὲν λησμονεῖ τὰς ἀρμονίας τοῦ ἤχου, ποῦ αὐτὸ ἐγέννα, ἀλλὰ καὶ δὲν εἴμπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὰς ἀρμονίας τῶν ψυχῶν, ποῦ γύρω του ἐδημιούργει.

Τὸ πιάνο τώρα τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ ἀναπολεῖ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ ὄνειρεύεται. Ὁνειρεύεται τὴν ὠραίαν ἀνοιξιν μὲ τὰ λουλούδια της, τῆς χαρῆς της, τὰ εἰδύλλιά της, τὴν ζωὴν της τὴν ἄφροντιν. Καὶ μέσα εἰς τὸ σκυθρωπὸν ἐκεῖνο περιβάλλον, τὸ πιάνο, σιωπηλόν καὶ ἄφωνο, πλέκει τὰ πειρὸ γλυκὰ, τὰ πειρὸ χρυσὰ ὄνειρα δι' ὅσους θὰ τὸ τριγυρίσουν καὶ πάλιν, δι' ὅσους θὰ ζητήσουν ἀπ' αὐτὸ τὴν τέρψιν καὶ τὴν χαρὰν.

Καὶ τὰ χρυσὰ ὄνειρα τοῦ πιάνου δὲν μαραίνονται οὔτε τὰ κίτρινα φύλλα, ποῦ στροβιλιζονται στὴν αὐλὴ, οὔτε τὸ μονότονον τραγοῦδι τῆς βροχῆς, ποῦ ἀρχίζει νὰ πίπτῃ...

Ο ΗΛΙΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Ὁ ἰσχυρότερος τονωτὴς τῶν δυνάμεων τοῦ ὄργανισμοῦ εἶναι ἀσφαλῶς ὁ ἥλιος. Οὗτος ἐπιδρᾷ κατὰ τρεῖς διαφόρους τρόπους: διὰ τοῦ φωτός τῆς θερμότητος καὶ τῆς χημικῆς ἐπενεργείας. Εἶναι ὁ ὀλιγομικρότερος καὶ ἀποτελεσματικώτερος ἀπολυμαντὴς· ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μικροβίων, αἵτινα εἶναι εἰς φρεῖς παντοειδῶν νόσων, καὶ τὰ φ.νεύσι. Δι' οὗτοῦ τὰ πρόσκινα φυτὰ ἀξάνονται καὶ διὰ τῆς ἀναπνοῆς τῶν καθαρίζουσι τὴν ἀέρα. Αὐτὸς δίδει εἰς τὰ ζῷα τὴν δύναμιν καὶ τὴν εὐτροφίαν. Οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι ζῶσιν ἐπὶ τὸ φῶς του, εἶναι δραστηριῶ εἶρη καὶ ἰσχυρότεροι. Ὁ ἥλιος τονώνει τὴν ζωὴν.

Εἶναι ἀγνωστον, εἰς τὴν ἐπιστήμην ὁ μηχανισμὸς δι' οὗ ἐπενεργεῖ ἡ ἥλια ἡ δύναμις ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ, ἐν τούτοις ὁμως τὸ εὐεργετικὸν φαινόμενον ἐπὶ τῆς ὑγείας τῶν ἀνθρώπων παρατηρήθη ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Αὐτοὶ δὲ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἰατροὶ συνίσταν τὰ ἡλιόλουτρα. Κατὰ τοῦ α. δ' ἀσθεῖς γυμνὰς ἐξηπλοῦτο ἐντὶς σωροῦ ἄμμου, δι' ἧς καὶ ἐκαλύπτετο, προσπατεῖων μόνον τὴν κεφαλὴν διὰ σκιαδίου ἀπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνων. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἔμενε περὶ τὰ δεκαπέντε λεπτά. Εἶναι παρατηρημένον καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἐξηρηθωμένον, ὅτι αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες συνηκροτοῦνται ὑπὸ τοῦ στρώματος τῆς ἄμμου καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπενεργοῦσι δραστηριώτερον ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ.

Σήμερον ἡ ἡλιοθεραπεία ἢ φωτοθεραπεία ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς διαίτης ὀρισμένων ἀσθενῶν. Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη δὲν παύει συνιστῶσα τὸν ἥλιον ὡς θεραπευτικὸν στοιχεῖον δι' εἶδη τινὰ ἀσθενειῶν, ὡς ὑμεινὸν δὲ καὶ προφυλακτικόν δι' ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀνθρώπους. Σήμερον εἰς τὰ σανατόρια ἢ ἡλιοθεραπεία κάμνει κυριολεκτικῶς θαύματα.

Ἡ ἐπιστήμη συνιστᾷ τὰ ἡλιόλουτρα εἰς πάντας. Εἶναι λουτρὰ πρόχειρα, ἀδάπανα καὶ ἀποτελεσματικά. Συνιστᾷ, ὅπως ὁ προτιθέμενος νὰ κάμῃ τὸ λουτρὸν του, γυμνωθῆ καὶ κατακλιθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του μὲ ἀνοικτὸν τὸ παράθυρον, ἀφίπων οὖν τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας νὰ ἐπιδρῶσιν ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ σώματός του. Πρέπει ὁμως νὰ ἔχη καλύψῃ τὴν κεφαλὴν καὶ πρὸ πάντων τὸν τράχηλον. Ἡ διάρκεια τοῦ ἡλιόλουτρον τοῦτο ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ τῆς θερμοκρασίας. Ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος δὲν πρέπει νὰ ὑπερβῆ τοὺς τριαντασὶξ βαθμοὺς, διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ δὲ τις τὴν θερμοκρασίαν ταύτην, ὀφείλει νὰ κρατῆ εἰς τὸ στόμα θερμομέτρον.

Ἡ ἐπιστήμη, βλέπουσα τὴν χημικὴν ἐνέργειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπὶ τινων οὐσιῶν, προσεπάθη καὶ ἐπέτυχε τὴν δημιουργίαν τεχνικῶν ἀκτίνων, ἡλικῶν νὰ ἀναπληρῶσιν τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας· καὶ τις ὁποίας θὰ δύναται νὰ χρησιμοποιῆ εὐχερῆστερον καὶ εἰς ὀρισμένον σημεῖον τοῦ δερματός. Ἡ θεραπευτικὴ αὕτη μέθοδος εἶναι γνωστὴ εἰς τὴν ἐπιστήμην διὰ τοῦ ὄρου: φωτοθεραπεία. Ἡ ἐπιστημονικὴ δ' αὐτῆς χρησιμότης ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν Διόν ἰατρὸν Finens.

Πλείστα ὅσοι δερματικαὶ καὶ ὄργανικαὶ νόσοι ἢ τελείως θεραπεύονται διὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἢ ὁποσοδήποτε καταπολεμοῦνται ἐπιτυχῶς.

Καὶ ὁμως ὑτάρχει παρὰ τῷ λαῷ μας ἡ κατὰ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός πρόληψις. Ὁ πολιτισμὸς, ἀμύθη καὶ προληπτικὸς, δὲν μόνον δὲν ἐπιζητεῖ τὸν ἥλιον, ἀλλὰ τὸν ἀποκλείει. Ἐπενόησε τὰ παραπλάσματα, τὰ ὁποῖα κατ' ἡμέραν τὰ κάμνει βαρύτερα καὶ πυκνότερα, διὰ νὰ μὴ εἰσέρχεται αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἰς τὸν κοιτῶνά του, εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἄλλ' αὐτὴ τὴν ἀπάναντι τοῦ ἡλίου στίσις του τὴν πληροῦν ὁ ἄνθρωπος πολὺ ἀκριβᾶ.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

'Ο 19ος αιών.

«Είς τὰς κοινωνίας μας ἐκλέγει τις τὰ πάντα ἐκτός τῆς γυναικός του. Στρέφεται γύρω τὰ μάτια σας, διὰ νὰ εὑρεθῆ μίαν δεσποινίδα μεταξὺ πολλῶν, τὰ μάτια των ὁμοῦ σὰς παρακολουθοῦν καὶ σὰς κατοπτρεύουν. Κάννετε μερικὸς ματαίως ἀνζητήσεις, ὅλλ' ἀκούετε περὶ ὑμᾶς νὰ ὁμιλοῦν περὶ ἀγγέλων, εἰ ὅποιοι εἶναι διατιθειμένοι νὰ νυμφευθῶσιν.

«Ὅλα τὰ ἐπιγομῆ κερτσια εἶναι ἄγγελοι· αὐτὸ εἶναι δοξασία, ἡ ὁποία ἐπέκράτησεν ἀπὸ αἰώνων. Ἄν ἐξ αὐτῶν μερικά εὐρεθῶν ἀπιστοί, πταίει πάντοτε ὁ σύζυγος.

«Ἐπειδὴ λοιπὸν ὄλαι εἶναι ἄγγελοι, παίρνετε ὡς σύζυγον τὴν πρώτην τυχοῦσαν. Ἄλλὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν τὴν ἐπίσημον καὶ ἀνέκκλητον ἀποκαλύπτει τὴν ἀπάτην καὶ τὴν πογίδα, ἡ ὁποία σὰς ἐστήθη.

«Ἄν θελήσετε νὰ ἀπαιτήσετε εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, θὰ σὰς στιγματίσουν. Ἄν ζητήσετε νὰ πωλήσετε παραπητήσεις ὡς γήνια προϊόντα, θὰ σὰς καταδικάσουν. Ἄλλ' ἂν νυμφεύσετε μίαν κόρην ἐρωτοτρόπον καὶ παράφορον ὡς γλυκίαν καὶ τρυφεράν, μίαν ξεστολωμένην ὡς αἰδήμονα, μίαν ἀμορτωλὴν ὡς ἀγνήν, αὐτὸ δὲν εἶναι ἀξιόμημπος πράξις. Τόσον τὸ χειρότερον διὰ τὸν ἄνδρα.

«Τότε διατί νυμφεύονται οἱ ἄνδρες;

«Οἱ μὲν, διὰ νὰ ἀποκτήσουν κάποιαν κοινωνικὴν θέσιν. Ἄλλοι ἀπὸ συνήθειαν καὶ μίμησιν. Ἐτεροὶ ἀπὸ ἰδιοτροπίαν καὶ ἄλλοι, ὅσοι ἠπατήθησαν ἀπὸ τῆς γυναίκας, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ ἀπατηθῶν.

«Ὅλοι δὲ αὐτοὶ ζητοῦν ἀπὸ τῶν συζύγων των ἀρετὴν, γαλλονὴν, χρῆμα, ἔρωτα, ὄλα ἐν ταύτῳ, τὴν τελειότητα ἐν ἄλλοις λόγοις».

«Βίσις τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας εἶναι ὁ γάμος. Διατί λοιπὸν νὰ καταρῶμεθα τὸν θεσμόν αὐτόν; εἶναι προτιμώτερον, ἂν που σφάλῃ, νὰ τὸν βελτιώσωμεν.

«Ἡ βελτίωσις τοῦ γάμου δύναται νὰ γίνῃ διὰ τῆς ἐλευθέρως ἐκλογῆς τῶν δύο μερῶν, φωτισμένης ὑπὸ τοῦ λογικοῦ.

«Δύναται τις νὰ εἴπῃ, χωρὶς φόβον ν' ἀπατάται, ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι τσοῦτῳ μᾶλλον πεπολιτισμένη καὶ τιμια, ὅσον ἐν αὐτῇ εὐρίσκονται περισσότεροι ἔγγομοι.

«Ἡ κοινωνία μας ὁμοῦ σήμερον πάσχει τὴν μανίαν τοῦ χρυσοῦ. Ἡ μανία αὕτη περισσότερον πάσης ἄλλης ἀφορμῆς προξενεὶ τὴν δεστυχίαν ἐν τῷ γάμῳ.

«Ὁ ἔρως ὄρειλε νὰ ἔχῃ τὸν πρῶτον λόγον εἰς τὸν γάμον· ἐν τούτοις καλεῖται ἔσχατος νὰ γνωμοδοτήσῃ αὐτός.

«Χρῆμα, χρῆμα, καὶ πάλιν χρῆμα. Ἴδου τὸ ἐλατῆριον τῶν περισσοτέρων γάμων.

«Διὰ τὸν ἄνδρα τὸ νυμφεύεσθαι εἶναι πτωχαίνειν, ἂν ἡ σύζυγος δὲν θὰ τὸν βοηθῆ εἰς τὸ νὰ θεμελιώσῃ τὴν νέαν ἐστίαν του. Ἄλλὰ δι' αὐτὸ καὶ ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ἠθέλει νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ νυμφευθῆ, παραιτεῖται τοῦ γάμου, τὸν ὁποῖον βλέπει ὀδηγοῦντα εἰς τὴν πτωχείαν ἢ τὴν ἀθλιότητα.

«Ἄλλὰ μένων ὁ νέος ἀγαμος, ἀποτελεῖ κίνδυνον δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν. Καὶ δι' αὐτὸ βλέπομεν σκάνδαλα μὲν ἀπὸ τοὺς ἐλαφροῦς νέους εἰς τὰς διαφόρους οἰκογενείας, νόσους δὲ καὶ ἀθλιότητα εἰς ἄλλους.

«Ἡ ἀπὸ τοῦ γάμου ἀποχὴ εἶναι αἰτία τῆς κκοδοαιμονίας ταύτης».

«Τὸν γάμον παρουσιάζομεν εἰς τοὺς νέους μας πολὺ ποιητικόν, ὡς μίαν περίοδον τοῦ βίου ἀπέφελον καὶ ἀκύμαντον. Αὐτὸ διδάσκουν εἰς τὴν νεολαίαν τὰ βιβλία· ἀφίνομεν δὲ τὴν πραγματικὴν ἀνάγκην τὴν σκληρὰν τῆς γλώσσαν τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου. Ἄλλὰ τότε ἡ κόρη τὴν μετάπτωσιν αὐτὴν τὴν ἀποδίδει εἰς τὸν σύζυγον καὶ ἡ δεστυχία ἀρχίζει. Ἄλλ' ὁ σύζυγος αὐτὴν τὴν φορὰν οὐδαμῶς πταίει».

Οὐχὶ τὸ ἐξωτερικόν.

«Ἀγαπηταί μου φίλοι. Ὁ ἰδανικὸς σύζυγος εἶναι οὐχὶ ἐκεῖνος, ποῦ θὰ ἔρχεται στολισμένος σὰν κοῦκλα μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας, μὲ μονόκλ καὶ μὲ φρεσκοξυρισμένον καὶ ἀρωματισμένον πρόσωπον, ἀλλ' ἐκεῖνος, ποῦ θὰ ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἀγάπην καὶ θὰ εἶναι τόσον καλός, ὥστε νὰ ἐκτιμᾷ δαόντως τὴν σύντροφόν του καὶ τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν. Βεβαίως ἄνθρωπος με τοιαύτης ὑψηλῆς ἰδέας θὰ ἔχῃ καὶ ἀνάλογον τρόπον εὐγενείας καὶ συμπεριφορᾶς. Τί θὰ μὲ ὠρσλήσουν οἱ φαιτασιώδεις καὶ ἐπιδεικτικαὶ διασκεδάσεις, οἱ χοροὶ καὶ τὰ θέατρα, ὅταν δὲν θὰ ἔχω ἀπέναντί μου τὸν πιστὸν ἐκείνον σύζυγον, ποῦ θὰ εἶναι πρῶτος μὸς νὰ χύνη βάλσμον καὶ παρηγορίαν στὴν καρδιά μου κατὰ τὰς πικρὰς τοῦ βίου μας στιγμὰς; ὅταν δὲν θὰ ἔχω πλησίον μου τὸν σύζυγον ἐκεῖνον, ὅστις μὲ τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν γλυκειὰ του συντροφιά καὶ τὰ εὐγενῆ του αἰσθήματα θὰ εἶναι δι' ἐμὲ ἡ διαρκὴς εὐτυχία καὶ γαλήνη;

«Μὴ δίδωμεν τὸ κακὸν παράδειγμα εἰς τοὺς νέους διὰ τῆς ἐπιπολαιότητός μας, διότι σκάπτομεν τὸν λάκκον μας ἑμεῖς αἱ ἴδια. Ἄς φανῶμεν σι βαρῶτεροι, μᾶλλον προσωρισμένοι διὰ τὴν ἐστίαν καὶ τὴν οἰκογενεῖαν, διὰ τὸν συζυγικὸν βίον, καὶ οὐχὶ διὰ τὰ λουσα καὶ τὰς διασκεδάσεις. Μὴ χαλῶμεθα πρὸ τῶν ἐξωτερικῶν σχημάτων καὶ παραμελῶμεν τὰ ἠθικὰ προτερήματα τοῦ μέλλοντος συζύγου μας, διότι μόνον ἡ καλὴ παιδεία του, εἰ καλοὶ του τρόποι καὶ ἡ εὐγενὴς καὶ πονετικὴ του καρδιά δύναται νὰ μᾶς φέρουν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν οἰκογενειακὴν χαρὰν, ποῦ κάθε μίαν ἐξ ἡμῶν ποθεῖ. Οὐχὶ ὁμοῦ καὶ ἡ φαινομενικὴ καὶ ἀλάνθαστος περιβολή, τὸ ἐπιμελημένον πρόσωπον ἢ τὸ ἀρειμάνιον σῶμα καὶ τὸ ψιλοστριμμένο μουστάκι καὶ τὸ γυαλισμένον σκαρπίνι, ποῦ μερικά ζυτοῦν. Φιλοῦμεν μᾶλλον θετικά, νεάνιδες τῆς εἰς ἡμέραν, καὶ μητέρες καὶ σύζυγοι τῆς αὔριον, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ σημερινὴ μας κοινωνία.

Ντόγμα Τζ.»

Ζητεῖται ὁ κάτοχος.

«Ἀφοῦ ἐπιθυμοῦμε νὰ σὰς ἀνοίξωμεν τὴν καρδιά μας καὶ νὰ σὰς ὁμολογήσωμεν ποίου εἶδους ὄνειρονόμεθα τὸν μέλλοντα σύζυγόν μας, θὰ σὰς ἐκφρασθῶ μὲ ὄλην μου τὴν εὐκρίνειαν καὶ θὰ ἰδῆτε, ὅτι δὲν εἶμαι καὶ τόσον ἀπαιτητικὴ. Ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἶναι ὠραῖος ὡς ἀψυχον ἀγαλμα. Θέλω σωματικῶς νὰ εἶναι ἰσχνός, ἀναστήματος μᾶλλον μικροῦ, μελαγχροινός, διοπτροφόρος, μὲ μεγάλους ὀφθαλμούς, ὅτινα κανονικῶς, στόμα μέγα καὶ λεπτόν μύστακα. Ἐν γένει εὐγενούς φυσιογνωμίας. Πνευματικῶς ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον, μὲ καλὴν καρδιά καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα. Χαρακτηρὸς εὐσταθοῦς, ἠπιῶν, εὐαίσθητον, μὲ ἠθικὴν, μὲ ἀνυπόκριτον εὐκρίνειαν καὶ εὐγενῆ τοὺς τρόπους. Ἄδαφορῶ διὰ τὰ πλούτη, διότι εἶμαι ὀλιγαρκής. Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἰδανικὸς μου σύζυγος, τοιοῦτον τὸ γλυκὺ ὄνειρόν μου. Ὡ! πόσον αἰσθάνομαι τὴν δύναμιν νὰ τὸν καταστήσω εὐτυχῆ, ἀγαπῶσα αὐτὸν μέχρι λατρείας, θυσιάξουσα τὰ πάντα χάριν αὐτοῦ, συμμορφουμένη ἀκόμη καὶ εἰς πᾶσαν ἰδιοτροπίαν του! Εἶμαι δὲ βεβαία, ὅτι θὰ μ' ἀγαπήσῃ μὲ τρυφεράν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν καὶ εἴτω ἀλληλοαγαπώμενοι, ὁμόφρονες, ἱκανοὶ καὶ εἴτω ἀλλήλοαγαπώμενοι, ὁμόφρονες, ἱκανοὶ νὰ γλυκάνωμεν καὶ τὰς πικροτέρας τοῦ βίου στιγμὰς, θὰ ζήτομεν βίον εὐδαίμονον, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι μέχρι τέλους.

Ε. Α. Ι.»

Ἐλάχιστα...

«Ἀπὸ τὸν ἰδανικόν μου σύζυγον ἀπαιτῶ ἔλάχιστα. Τὸν θέλω πολὺ πλούσιον καὶ πολὺ κουτόν. Ἀγαπῶ τὰ λουσα καὶ τὰς ἐπιδείξεις· τὸ χρῆμά του θὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὴν τὴν ἀδυναμίαν μου. Μὲ τὴν κουταμάρα του θὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν συνείδησίν του ἐλαφρὰν δι' ὄλας μου τὰς παρεκτροπὰς.

Ἰσμήνη».

Πρὸς τὰς χαριτοβρῦτους δεσποινίδας
τῆς πόλεως μας.

Ἄν κανένα κομματάκι ἀπὸ τὴν μικρὴ σας καρδύλαν ἔμεινε τυχόν διαθέσιμον, αὐτὸ βέβαια θὰ τὸ χαρίσατε ἤδη, ἀφοῦ τὸ γεμίσατε μὲ εὐγνωμοσύνη, στὸν καλὸ σας Καρδιαλῆ.

Πόσαι ἀπὸ σὰς, μόλις διαβάσατε τὰ γλυκὰ τοῦ ἀγιώστου Καρδιαλῆ λόγια, καρδιοχτυπῆσατε, κριβοντας τὸ ἀγαπητὸ σας «Ἀπ' Ὅλα» μὴ τυχόν πέσῃ στ' αὐτοῦ τὸ παπάκη σας χέρι καὶ μυστικὰ-μυστικά, ὥστε μόλις ἀπ' τὸν ἑαυτὸν σας ν' ἀκουσθῆτε, εἶπατε: «Τί ξεύρετε; Παρόξενον τάχα νὰ βρεθῆ κ' ἐδῶ κανεὶς ἐκκεντρικός, ὅσον αὐτοῦς, ποῦ στὴν Ἀμερικὴ βράζουνε, καὶ τὴν πρωτότυπη ἔξαφνα ἢ τὴν ποιητικὴ μου ἀπάντησι ν' ἀκολουθήσῃ... τὸ μελωδικότερον τῶν τραπεριῶν!...» Ἄλλὰ κοκκινίζετε, χαριτόβρυτος; Ὡ! πῶς αὐτὸ τὸ χρῶμα σὰς πηγαίνει νὰ ξεύρατε!

Πόσαι πάλι γιὰ μοιτέλο πήρατε τὸν καλὸ σας καὶ μᾶς ζωγραφίσατε τὸν ἰδανικόν! Θεέ μου! Νὰ ἔχῃ, λέγει, δόντι ἀπρὰ καὶ μυτερὸ μουστάκι... Τί τελειότης!

Μερικαὶ πάλι μὲ τὰς πλάσσης ἀπαιτήσεις—καθ' ὅσον θὰ εἴθε αἱ τέλειαι εἰς τὸ εἶδος σας, πιστεύω—θὰ φέρατε σὲ ἀμηχανία τὸν κ' ἔμεινον τὸν Καρδιαλῆ, ἂν εἶχε καὶ σκοπὸ ἔξιφνα καὶ νὰ κάμῃ. Τὸν θέλετε μέτρον τὸν ἰδανικὸν σας, βαρὺ, γλυκὺ, ὑψηλὸ, ξυπνὸ, ἔτσι, ἄλλοιῶς... Νισάφι, δεσποινίς, πρὸς Θεοῦ· τί θέλετε δηλαδὴ;... ἢ δὲν διαβάσατε τὰ λόγια κάποιου ποιητοῦ:

Μὰ ὁ καιρὸς ἐπέρασε,
οβύσατε πειὰ τὰ κάλλη,
κι' ἀντὶ νὰ πάρῃ κόμητα,
ἐπῆρ' ἕνα... μπικάλῃ!...

Καὶ βέβαια μικρομπακάλη τῆς γειτονιάς θὰ ἐννοῖ ὁ ποιητὴς.

Αὐτὰ ὁμοῦ ὄλα δὲν θὰ ἐμποδίσουν βέβαια, εἰς ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἰδανικόν. Φαντασθῆτε δὲ, μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐρεῦνης, τὴν πρωτοχρονιὰ ἀκριβῶς, μία σωτήριος εἰδοποίησις τοῦ ἀγαθοῦ Καρδιαλῆ νὰ σὰς προσκαλῆ, καὶ βιαστικὰ μάλιστα, ὅπως, εὐαρεστούμενοι, διέλθατε ἐκ τῶν γραφείων τοῦ ἀγαπητοῦ «Ἀπ' Ὅλα» καὶ παραλάβετε, ἐν μέσῳ θερμῶν εὐχῶν τοῦ δωρητοῦ, ἐκάστη τὸν ἰδανικόν της, ὅπως καρδιοκτυπῶσα τὸν ὠρεοῦθη καὶ ἐρυθρῶσα τὸν ἐξωγραφίσατε. Φαντασθῆτε!

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁμοῦ καλὸν θὰ εἶναι, ἐρασμα δεσποινίς, νὰ φροντίσατε μόνη περὶ τὴν εὐρεσιν τοῦ ἰδανικοῦ, χωρὶς ἀπολύτως νὰ βασισθῆτε σ' ἕνα Καρδιαλῆ, τὸν ὁποῖον δὲν ξεύρετε ἀπὸ ποῦ βαστᾷ τὸ κάτω-κάτω.

ΣΤΟΚ

ΑΡΑΒΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

- * Πελλάκις ἢ γλώσσα κόπτει τὴν κεφαλὴν.
- * Ἐάν ὁ φίλος σου εἶναι ἐκ μέλιτος, μὴ τὸν τρώγῃς καθ' ὀλοκληρίαν.
- * Αἱ προμήθειαι ὑποφέρουν, ὅτε ἡ γαλῆ καὶ ὁ πικτικὸς ζῶσιν ἡσύχως.
- * Εὐρίσατε τὸν πώγωνά σας, ὅταν ἡ γενεὴς τοῦ εἰσοῦ σας αὐξάνῃ.
- * Ἐάν δὲν δύνασθε νὰ τελειώσατε τὸ πᾶν, δὲν εἶναι λόγος; νὰ ἐγκαταλείψατε τὸ μέρος.
- * Ὅταν αἱ ἐργασίαι σὰς δυσκολεύουσιν ἐξ ἀρχῆς, λάβετε αὐτάς ἐκ τοῦ τέλους.
- * Ὁ χρόνος θὰ εἶναι κύριος εἰς ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἔχει τοιοῦτον.
- * Τρία πράγματα δύναται ν' ἀποδειξῶσι τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος: τὰ βιβλία, τὰ δῶρα καὶ αἱ συμβουλαί.
- * Τὰ δανεισμένα ἐνδύματα δὲν θερμαίνουσιν.
- * Ἡ μήτηρ δολοφονηθέντος ἀνθρώπου κριμαται· ἢ τοῦ δολοφονήσαντος δὲν δύναται νὰ κοιμηθῆ.
- * Αἱ ἐπιστήμαι εἶναι κλειδαριάς· ἢ μελέτη εἶναι ἢ κλεις.

συνέχεια από σελ. 94

Ὁ Βερτράνδος Μπρουσκάιλ — διότι οὕτως ὠνομάζετο ὁ νέος — εἶχε πολὺ ταραχθῆ ἀπὸ τὸ παιδικὸν φίλημα τῆς πρωτευουσιάνας. Τὴν εὗρε τόσον χαριτωμένην! Πόσον διέφερεν ἀπὸ τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς ἐπαρχίας των! Καὶ μ' ὄλα ταῦτα, αὐτὴ ἢ εὐγενὴς καὶ ὠραία νεᾶνις κατεδέχθη νὰ τὸν φιλήσῃ, νὰ τοῦ συστήσῃ νὰ τὴν σκέπτεται, νὰ τοῦ ἀφήσῃ τὸ ἕνα τῆς γάντι ὡς ἐνθύμιον. Ὡ! αὐτὸ ἦτο σχεδὸν μία δόξα διὰ τὸν Βερτράνδον Μπρουσκάιλ, τὸν ταπεινὸν χωρικόν.

Ἦτο δεκαεπτὰ ἐτῶν, ὅταν ἐγνώρισε τὴν Μαρίκαν εἰς τὸ ὑποστατικὸν τῆς κρήνης, κατὰ τέσσαρα ἔτη μεγαλειτέρως τῆς· εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ὄλαι αἱ ἐντυπώσεις εἶναι ζωηραὶ, πρὸ πάντων αἱ παρομοίαι φύσεως ἐντυπώσεις. Ἡ καρδιά του, ἡ μετριόφρων καρδιά τοῦ χωρικοῦ, οὐδέποτε ἠσθάνθη παρομοίαν συγκλίτησιν. Ἡ νεᾶνις, θέτουσα ἐπ' αὐτοῦ τὰς χεῖράς της, διὰ νὰ τὸν ἀσπασθῆ, τὸν μετέβαλεν εἰς νέον πρόσωπον, πλεον μέγαλο ἀπ' ὅ,τι ἦτο πραγματικῶς. Τί ὠραία ὄνειρα ἔκαμινεν ὁ Βερτράνδος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Μαρίκας! Ὁ νέος ἦτο σχεδὸν ἡμίαιγιος, δὲν εἴξευρε νὰ ὁμιλῇ πολλὰ πράγματα εἰς τὰς συναναστροφάς, ἀλλ' ὅταν ἦτο μόνος, ὠμίλει μὲ τὸν ἑαυτὸν του καὶ δὲν ἦτο σπάνιον νὰ τὸν ἀκούσῃ τις νὰ ψελλίξῃ μόνος του φράσεις, ἐνῶ ὠδήγει τὰ βώδια, ἢ νὰ χειρονομῆ, ὡσὰν νὰ εἶχε τριάντα συντρόφους.

Τριάντα; ὄχι! Ἐνα καὶ μόνον! μίαν ξανθοῦλαν μὲ θελκτικὴν ὁμιλίαν, μὲ γλυκὺ μειδίαμα, ὡς ἡ ἄρην ἢ ἡς. Ἴδου ποῖον πρόσωπον ἐράσμιον τοῦ ἔρεσαν ὡς σύντροφον τὰ ὄνειρά του καὶ ἡ ὀπτασία αὐτὴ ἦτο τόσον παραδεισίσια, ὥστε ἔζη ὁ νέος ἐν διαρκεί μεταμορφώσει.

— Δὲν ξεύρομεν τί ἔχει ὁ Βερτράνδος μας, ἔλεγον πολλάκις οἱ γονεῖς του μεταξὺ των· τὰ μάτια του ἀπὸ μερικὲς μέρες βγάζουν φωτιές.

Ὅταν ὁ νέος ὠμίλησε περὶ τῶν κτημάτων τοῦ πατρός του, δὲν εἶπέ τι περισσώτερον τῆς ἀληθείας· τοῦναντίον μάλιστα, δὲν εἶπε τὸ πᾶν. Ὁ Μπρουσκάιλ ἦτο πολὺ πλούσιος. Ἦτο ἕξ ἐκείνων τῶν ἐργατικῶν χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐκτεταμένην κτηματικὴν περιουσίαν, ἐκτὸς τῶν διαφόρων καταθέσεων εἰς μετρητά. Ἐν τούτοις, παρὰ τὴν περιουσίαν ταύτην, ὁ Μπρουσκάιλ εἶχε τοὺς υἱοὺς του εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς κατεγίνετο.

Ὁ Μπρουσκάιλ εἶχε δύο υἱοὺς· ὁ Βερτράνδος ἦτο ὁ μικρότερος. Ὁ μεγαλειτέρος ὠνομάζετο Κυπριανός. Αὐτὸς δ' εὕρισκετο εἰς τὸ πρῶτον ἀμάξι, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Μαρίκα ἐζήτησε κατ' ἀρχάς νὰ ἀναβῆ. Ὁ Κυπριανός ἦτο κατὰ ἐν ἔτος μεγαλειτέρος τοῦ ἀδελφοῦ του. Κατὰ τὸ σῶμα καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ὁμοίωζον πολὺ. Ἀλλ' ὁ μεγαλειτέρος θὰ ἐγίνετο ὁ κληρονόμος, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς κληρονομίας, ἢ ὁποία ἰσχύει εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Διὰ τῆς συνηθείας ταύτης ἀποφεύγονται αἱ διαιρέσεις τῶν γαιῶν.

Ὁ Κυπριανός, ἐπειδὴ θὰ ἐγίνετο κληρονόμος, ἔλαβε καλλιτέραν μόρφωσιν. Εἶχε τελειώσει τὸ γυμνάσιον, εἶχεν ἐπισκεφθῆ μερικὰς μεγαλοπόλεις. Ἦτο μ' ἄλλους λόγους εἰς κύριος. Οἱ γονεῖς του ἠθέλον νὰ τὸν νυμφεύσουν μὲ μίαν καθὼς πρέπει δεσποινίδα, πλουσίαν, τῆς ὁποίας ἢ προῖξ θὰ ἐπέτρεπε τὴν αὔξησιν τῆς πατρικῆς περιουσίας.

Ὁ Βερτράνδος, ὡς δευτερότοκος, ἐστάλη εἰς τὴν σχολὴν τῆς κοινότητος καὶ αὐτὴν μόνον ἐτελείωσεν. Αὐτὸς δὲν προωρίζετο νὰ γίνῃ «κύριος»· θὰ ἐφόρει πάντοτε τὸν σκεῦφον τῶν γεωργῶν, ὅταν δὲ θὰ τὸν ἐχαιρέτων, θὰ τοῦ ἔλεγον: «καλημέρα, Βερτράνδε», ἐνῶ εἰς τὸν ἀδελφόν του θὰ ἔλεγον: «καλημέρα σας, κύριε Κυπριανέ».

Εἰς ἡλικίαν δεκαεπτὰ ἐτῶν ὁ Βερτράνδος ἐγνώριζεν ὅλ' αὐτὰ, ἐν τούτοις δὲν ἐπικραίνετο πολὺ. Ἀποῦ ὁ Θεὸς ἔκαμε νὰ γεννηθῆ δεύτερος, διατί νὰ μὴ συμμορφωθῆ πρὸς τὰ καθήκοντα τοῦ δευτέρου; Ἀλλως τε, ἡγάπα πολὺ τὴν γεωργίαν καὶ πάντοτε ἐφιλοδόξησε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ πατρικοῦ πλοῦτου, καίτοι αὐτὸς θὰ περιήρχετο εἰς τὰς χεῖρας ἄλλου.

Ἀλλὰ ἀπὸ τινῶν μηνῶν νέαι σκέψεις ἐστροβιλίζοντο εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ δευτεροτόκου. Ἐλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Ἐὰν ἤμην ἐγὼ ὁ πρωτότοκος, θὰ ἤμην ἐγὼ ὁ πλούσιος, ὁ κύριος, θὰ εἰργαζόμην ὀλιγώτερον εἰς τὸν ἀγρόν, θὰ ἐσπούδαζον περισσώτερον, καὶ ἂν ἡ δεσποινὶς Καλουμένη ἐξηκολούθει νὰ μὲ συμπαθῆ, θὰ εἰμπορούσα, ὅταν μεγαλώσω, νὰ . . .

Ὡ! τὰ ὠραία ὄνειρα, τὰ ὁποῖα περνοῦν ἀπὸ τὴν φαντασίαν τοῦ νέου! Ἡ ξανθὴ πρωτευουσιάννα, ἐστεμμένη μὲ τὰ λευκὰ λουλάδια τῆς λεμονιάς, κατάλευκα ἐνδεζυμένη, θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸ πατρὸς τοῦ σπῖτι νύμφη ὠραία εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Βερτράνδου! Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο μόνον ὄνειρον. Μόνον ὁ Κυπριανὸς ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος ταύτης καὶ νὰ τὴν ἐπιτύχῃ.

Αὐταὶ αἱ σκέψεις ἐβασάνιζον τὸν Βερτράνδον καὶ τὰ πυρὰ τῶν ὀφθαλμῶν του προήρχοντο ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν, σχεδὸν τὸ μῖσος, ὁποῖον ἔτρεφε διὰ τὴν θέσιν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Μετὰ τὴν ἀνοχώρησιν τῆς Μαρίκας, ἐπῆρε τὰ σχολικά του βιβλία τὰ ὁποῖα εἶχε πετάξει εἰς μίαν γωνίαν, ἐπῆρε ἐπίσης καὶ τὰ βιβλία τοῦ Κυπριανοῦ καὶ ἤρχισεν νὰ μελετᾷ, δ.ἂ νὰ καταστῆ σοφός, κατὰ τὸν ἀδελφόν του. Τὸ βράδυ, ὅταν ὅλοι ἐκοιμῶντο σπῖτι, ἐκεῖνος ἐμελέει καὶ εἰργάζετο, πιστεύων, ὅτι βλέπει τὸ γλυκὺ μειδίαμα τῆς ξανθοῦλας μεταξὺ τῶν βιβλίων καὶ αὐτοῦ. Τὴν δὲ Κυριακὴν ἐπήγαινε καὶ ὠμίλει ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον μὲ τὸν διδάσκαλον τῆς κοινότητος, διὰ νὰ συνηθίσῃ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν πεπαιδευμένων.

Μετὰ τὴν ἐκκλησίαν, τὸς Κυριακὰς ἐπέστρεφε σπῖτι του μὲ τὸ χωρικὸν τῆς κυρίας Καλουμένης, διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ μάθῃ καὶ περὶ τῆς ἐγγωνῆς της. Οὐδέποτε ὅμως ὁ ἴδιος ἠρώτα ἀπ' εὐθείας Ἐφοβεῖτο τόσον! Ἀλλ' οἱ χωρικοὶ κουράζονται βέβαια νὰ ὁμιλοῦν μόνον διὰ τοὺς σπόρους καὶ τὰ γεννήματα· ὁμιλοῦν καὶ διὰ τῶν ζῶν τῶν κυριῶν των.

Μίαν Κυριακὴν ὁ Βερτράνδος ἔμαθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅτι ἡ κυρία Καλουμένη δὲν θὰ ἐφιλοξένη ἐφέτος τὰς «πρωτευουσιάννας». Ὡς δὲ ἤκουσε τοῦτο ὁ νέος, κατέστη ὠχρὸς ὡς νεκρός· ἤλπιζεν ἐν τούτοις, ὅτι ἡ νεᾶνις θὰ ἐφθάνεν εἰς τὴν γαλιὰ τῆς τῆς πρωτοχορονιά, ἀλλὰ δὲν ἤκουσε νὰ ὁμιλοῦν περὶ τῆς προσεχοῦς ἀρίξεως της οὔτε κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, οὔτε κατὰ τὸ Πάσχα οὔτε τὴν Πεντηκοστήν. Τὸ πᾶν λοιπὸν ἐτελείωσεν; ἢ ὠραία ἐκείνη ἑσπέρα δὲν θὰ ἐπανελαμβάνετο; Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ θάψῃ τὴν ἀνάμνησιν ταύτην εἰς μίαν γωνίαν τῆς καρδίας του καὶ νὰ τοποθετήσῃ ὑπὲρ αὐτὴν τὸν ὀγκόλιθον τοῦ τάφου;

Ὁ Βερτράνδος ἦτο τώρα δεκαεννέα ἐτῶν, ἐμεγάλωσεν, ἐγένετο πλέον ἄνδρας. Ἐξάπαντος ἢ εἰκὼν τῆς ξανθοῦλας θὰ εἶχεν ἐξασθενήσει εἰς τὸν νοῦν του. Καὶ τί δὲν κόμνει ἢ ζωὴ νὰ λησμονηθῆ; Ἀλλ' ὁσάκις κατέβαινε νὰ κόψῃ χόρτα εἰς τὸ ὑποστατικὸν τῆς κρήνης, ἠσθάνετο κατὰ τὴν τρέμη εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ὡς πηγή, ἢ ὁποία ζητεῖ ν' ἀνοβλύσῃ.

Ἀίφνης μίαν Κυριακὴν τοῦ Ἰουλίου — δύο ἔτη σχεδὸν μετὰ τὴν γνωριμίαν τῆς Μαρίκας — ἔμαθεν, ὅτι εἰς τὴν ἐπαυλίαν τῆς κυρίας Καλουμένης ἐγένοντο προετοιμασίαι, διότι θὰ ἐδέχοντο κόσμον.

— Τί κόσμον; ἠρώτησε ταραγμένος.

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ ἴδιος ὁ Βερτράνδος ἠρώτησε τὸν ἀρχιεργὸν τῆς κυρίας Καλουμένης, ὅστις τὸν ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἀπεκατεστάθησαν αἱ σχέσεις τῆς πενθερᾶς καὶ τῆς νύμφης, καὶ ὅτι ἡ τελευταία αὐτὴ μὲ τὴν κόρην της θὰ ἤρχοντο νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ χωριὸ των.

Ὡ! ὅταν ἤκουσε τοῦτο ὁ Βερτράνδος, τόσον ἐχάρη, ὥστε τοῦ ἤρχετο νὰ πετάξῃ ὑψηλὰ τὸν σκεῦφόν του καὶ νὰ φωνάξῃ.

Ἡ δεσποινὶς Μαρίκα θὰ ἔλθῃ. Θὰ τὴν ἐβλέπε λοιπόν! Ἀλλ' ἀρὰ γε ἐκεῖνη θὰ τὸν ἐνεθυμῆτο μὲ τὸ χορτοφόρον ἀμάξι καὶ μὲ τὸν γλυκὺν ἐκεῖνον ἀποχαιρετισμόν;

Ὁ Βερτράνδος ἔζη ἐν ἐκστάσει ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης. Ὁμίλει μόνος καθ' ἑαυτὸν, ἐνῶ περιεπάτει.

(ἀκολουθεῖ)

Εφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὕρισκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλῃ ὁδῷ, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Η φύσις ξεντύνεται διά τόν χειμερινόν ύπνον και ό νυσταγμένος ούρανός άτλώνει τά μολυβδόχρσα σύννεφα, διά νά καλύψη τήν δόξαν του γυμνού.

Ο βορράς ό άτίθασσος εις τήν τραλήν του περιείαν παρασύρει εις ράκη τήν όνειρώδη ένδυμασίαν, που ύφανεν ή ύπομονή τής άντίξεως, κ' έια - ένα τά φύλλα - τά φύλλα, που τραγοίδησαν τούς παιδάς τής ζωής - πίπτουν χρυσόμαυρα νά στρώσουν τούς δρόμους και τούς δρομίστους, διά νά περάσουν αί χαραί τής παρθένου και τά κλάμματα του πειητού.

Η μεγάλη μείρα, βασίλισσα τής αύγής και του θάμβους, μέ τήν μαγικήν της ράβδον εις τήν μ'αν και τόν μαιδύαν των μειδ.αμάτων εις τήν άλλην, οδηγεί τούς προορισμούς των όιταν πέραν έκει, εις τās ύψηλās κορυφοσειράς, που κλείουν τόν μακρυνόν όρίζοντα.

Ακόμη τί! Τό ξεδίπλωμα των μυστικοπαθών ώραιότητων και των ά.αλων φτερουγισμάτων άκολουθεί άτελεύτητον.

Ας συγχωρήσωμεν τούς φειδωλούς θεούς, διότι δέν μάς έδωκαν, ειμή δύο μόνας μάτια, και ά; συνθηκολογήσωμεν μέ τήν μεγάλωρον μείραν, που άράσκεται νά μάς θομβώνη μέ τά πλούτη όλων των φαινομένων και όλων των μη φανομένων, ών τά βασίλεια έκτείνονται πρό των έκπεπληγμένων όφθαλμών μας φαιρινά και εύήλια, όπως οι καθρέπται των άκτών και των πόντων...

— Ω, ού, ού, πεύ, όταν ήσο παιδί, ύφανες μέ νευρικήν τοχύτητα του βίου τήν χλομόσο, διατί βραδυπερείς τώρα και νισταλγείς τά περασμένα, τώρα, που δέν σου μένει, παρά νά έξατμισθής εις μίαν λευκιάτην εύλογίαν;

— Είμαι παιγνίδι, άπλήγησε τό μειδίωμα τής λευκής κεφαλής, είμοι παιγνίδι των προσορμών, τούς όποιους ή βασίλισσα τής άγάπης, ή μεγάλη μείρα, οδηγεί ύπερ τās κεφαλās μας έδω κ' έκει και πέραν, ύπερπέραν κάθε όρίζοντος...

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ειδικός περί τήν χειρομαντίαν κύριος Jean Paul, δέχεται καθ' έκάστην εις τήν ιδίαν αύτου οϊθον. Σιαμπούλ, έναντι του Όθ. Ταχυδρομείου, Ερζερούμχάν, αρ 9. Ο έπισιτήμων εύτιος διά τής χειρομαντικής του δυνάμειως κατορθώνει νά έξακριβώση τά παρόντα και νά προύδη τά μέλλοντα, και νά μεταβάλη τήν τύχην των συμβουλευομένων αυτών. Η χειρομαντία, ή άρχαιοτάτη των έπιστημών, επικυροείται από τήν ροήν των αίωνων. Πρός διαπίστωσην τής ικανότητος του ως άνω χειρομάντιου, άποταθήτε άπαξ πρός αυτόν.

Τά καλλίτερα κρασιά, τά εύγευστότερα ρακιά εις τās άποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

έν Γαλατι, Φερμελετζιλέρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Τό ζήτημα του ιδανικού συζύγου, τό έποσον τόσον έπικαίρως τό «Απ' Όλα» από τινες ύπεκλήνησεν, ήτο τό θέμα πρό ήμερών εις κάποιαν θορυβώδη βεγγέρα. Όλοι και όλαι εις αύτήν είχαν τόν λόγον και τās ξεχωριστάς ιδέας των.

Η βεγγέρα άπετελείτο από άρκετά τρυφερότατα μπουμπουκάκια, θηλυκού έννοείται, γένους, και ίσορίθμους άρσενικούς λεοντιδείς, μέ όλην τήν όρμήν τής άμφοτέρωθεν σφριγηλής νσαικότητος. Καί, δ.ά νά μη άδικήσωμεν τόν όλον έμιλον, πρέπει νά προσθέσωμεν, ότι από τήν βεγγέρα δέν έλειψαν και δύο πασίγνωστα του Μπέγιογλου γεροντοπαλλήκαρα, καθώς και μία τετράς γεροντοκοριτσιών, γνωστών εις τά πεζοδρόμια του Ίσιου Δρόμου.

Έννοείται λοιπόν τί μωσαϊκών ιδεών και σκέψεων ήτο δυνατόν νά προκύψη από τοιαύτην συζήτησιν, καιά τήν όποιαν έκαστος και έκάστη, αναλόγως του φύλου, των όρέξεων, και πρό παντός του άριθμού των έτών, πεύ φιλεξενούσε στήν ράχιν, έπρεπε νά έκφέρη και τήν κατάλληλον γιώμην.

— Αϊντε δά και σίς, μου γενήκατε άνθρωποι οι τωρινοί νέοι, για νά έχετε και γιώμην περί ιδανικότητος του γόμου!

Ητον ή πρώτη βόμβα, που έρριψαν τά γεροντοπαλλήκαρα.

Τά γεροντοκορίτσα, ζαρωμένα εως τώσα σε μία γωνιά του καναπέ, κα'εγινετο νά φυλλομετρούν χουσόδετον τόμον είκονογραφημένων ταξιδιωτικών άναμνήσεων. Η πρόλησις των γεροντοπολλήκων τής έδωκε θάρρος, έμπνευσιν. Εκλεισαν τό βιβλίον, έπήσαν βαθεία τήν αναπνοήν των, σάν ψιλής, που έτοιμάζεται ν' άρχίσω μακρόχρον τερηρέμ, και, συμπράττοισαι μέ τά γεροντοπαλλήκαρα, παρειήρησαν:

— Πολύ καλά τά λέτα. Αλλά, δέν βαρυνόσθε, παιός μάς άκεί;

Τό βέβαιον είναι, ότι τούς ήκουαν όλοι και όλαι, ίσως δέ και αύτά τά ντοιβάρια, αν είχαν εύτιά, όπως συνήθως λέγει ή γνωστή λαϊκή παροιμία.

Αλλά πριν νά τελειώση ή των γεροντοπαλληναριών και γεροντοκοριτσιών περί γόμου και ιδανικότητος θεωρία, ή βεγγέρα ειχεν ήδη σημαίνει δύο κατά τήν έσπέραν εκείνην δημιουργηθέντα θεότρελλα και τριφρωτάτα ειδύλλια και ένδυσάμπεσ δύο άλλα, άγνωστων από πότε άριθμούντα τήν δημιουργίαν των.

Και τά γεροντοπαλλήκαρα; Τά γεροντοκορίτσα; Αλλοίμονον!

Τά πρώτα μέ κάτι τραγικούς μωφασμούς προσέπιθουν νά κρίψουν τούς κρηφούς πόνους των (συματισμών των, άφ' τά δεύτερα μέ ανιστολήν κα'εγίνοντο νά σκαπάσουν τό τολμηρώς έπιδειχθέν ντακολτέ των. τό όπιον, άνόμεσα εις τό άταλόν και τό κρινόλυσκον τής άλλης έ εί σφαιρώσης νεότητος, δέν ήμπορούσε, παρά νά γενήση ολκον και άπογοήτευσιν

Ο φίλος μου, πάντοτε σκαπτικιστής και μεμψ'μοιος παρατηρητής, μέ λέγει:

— Δέν σε φαίνονται ό'α αύτά σάν μιά ζωντανή άπάντησι στο κοινωνικό ζήτημα περί του ιδανικού;

Είχε πολύ δικαίον. Τήν στιγμήν εκείνην χλίκαι γραπται άπαντήρες διά τό σοβ ρόν τουτο ζήτημα δέν ήξίζαν, όσον ήξίζεν ή ολοζώντανη εκείνη άπάντησις, κατά τήν όποιαν τά μάτια τής ψυχής και τής καρδιάς είναι δυνατόν πολύ εύκολώτερα νά καθορίσουν εκείνο, τό όπιον διά τήν έλλειψίν του μάτην έπιζητούν νά παρουσιάσουν στο χαρτί τόσοι και τόσοι, πεύ τρώγονται μέ τήν λαχτάρα τής άποκτησεώς του. Καί είναι δυνατόν εις τοίτο νά άντείπη κανείς;

Ας...

Θάνατος. — Μετά πολλής λύπης αναγράφομεν τόν άωρον θάνατον του Πέτρου Γλυκέα, προσφιλους ιλθ τοθ γνωστου έν τή πόλει μας φωτογράφου και τοιχογράφου κ. Γλυκέα. Εις τούς θρηνοίντας τήν άπώλειάν του ύποβάλλομεν τά θερμά μας συλλυπητήρια.

Εύχαριστίαι. — Μόλις άναλαβών έκ τής άσθενείας μου, σπεύδω νά έκφράσω τās πολλās μου εύχοριστίας και τήν βαθείαν μου εύγνωμοσύνην τόσον εις τόν δ ακριβέμενον έν Μακρούκι Ι Ιατρόν κ. Γεώργιον Απέργην, όστις μετ' άφοσιώσεως και ζήλου μέ έθεράπευσεν έκ τής διπλής βρογχοπνευμονίος, ήν ύπέφερον, όσον και τώ κ. Αναστασίω Μαυρομάτη, όστις μετá τής συζυγου του μυρίας μοί προσέφερον περιποίησις κατά τήν άσθενείαν μου, διά τής στοργής των δέ συνετέλεσαν εις άποκατάστασιν τής ύγείας μου. — Αλέξιος Αλεξιάδης.

Κινηματογράφοι. Σινέ Παλάς. Τήν Παρασκευήν, Σάββατον και Κυριακήν, από τής 2 1/2 - 7 μ. μ., όλόκληρης ή περιήγησις ταινία «Καμπρία» εις 11 πρόξεις και 4.000 μέτρα. Έσπεριδες από τής 9 μ. μ. ώρας.

Κοσμογράφος (πρώην Ίπποδρόμιον). Πάντοτε ώραιαι και έπίκαιροι ταινίαι. Αρσιμός, φωτοσμός άπλετος ή τελεία μουσική και ή κομψότης τής μεγίλης αίθούσης του έν καθιστώσι πολυσύχναστον έκλεκτού κόσμου κέντρον. Είσοδος μόνον μέ 60 παρ.

Προόδου (Τατσούλων) Λειτουργεί κατά Κυριακήν έν ήμεριδι και έσπεριδι εις εύρύχωρον ήλεκτροφώτιστον και καλώς άερισζομένην αίθουσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποικίλον, έκλεκτή μουσική και πρώτης τάξεως κυλιείον τόν καθιστώσι μοναδικών των Ταταυλαιών κέντρον. Κατά τά διαλείμματα έκλεκτή μανδολινάτα.

ΕΣ ΤΟΝ ΝΕΟΦΟΤΙΣΤΟΝ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΝ

Η κλητική.

Συνέχεια και τέλος.

Ν' ε'γιναιμονής, διενθοντά, και σ'ν τήν ιηνεμίαν, που φιλος όργως σ' έκρυψε τήν τόση σου βλακείαν, γιατ' άλλως θα σε διώχνατς με τας γροθιας και τας κλωτσιαις, τουτέστι πύξ και λόξ, και μόνος σου θ' άνέκραζες: «Οι πέπονθας, ώ βλάξ!»

Σχόλιον: Τόν βλάκα τόν εκλίναμεν και εις τās πέντε πτώσεις, όμως αύτός θα μένη βλάξ με όλας τās συμπτώσεις και θάχη ή βλακεία του όλας τās άποχρώσεις.

Πόρισμα: Αποριν, πίντη άπορον, βλάκα νά ξεβλακώσης.

δ. ε. δ.

Ν. ΣΑΡΑΔΟΣ

Ο ΚΟΣ ΚΙΜΟΝ ΜΠΕΛΛΑΣ, μουσουργός και μαθηγητής του κλειδοκυμβάλου και ζυμιατις τής Μουσικής Σχολής τής Β.ένης με είκοσαετή πείραν, δέχεται μαθήματα εις συγκαταβατικās τιμές. Απευθυντέον: Μπέγιογλου, Α'ί'αλή· Τσοσμέ, άπαρτεράν Καραγιάννη, άριθμ. 5.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, τελειόφοιτος άνωτέρου Έλληνικού παρθεναγωγείου, διδάξασα επί πολλά έτη ως διευθύντρια και διδασκάλισσα, ζητεί θέσιν είτε δημοσίαν είτε οικιακήν. Απευθυντέον: Μπέγιογλου, Κιουτσούκ Χενδέκ, άριθμ. 53.

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ παρά τραπεζιτικώ ή έμπορικώ οίκω όμογενεί ή ξένη δεσποινίς, τελείως κατηρτισμένη εις τήν λογιστικήν και έμπορικήν άλληλογραφίαν. Πληροφορίαι παρ' ήμίν.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Έλληνικών, Μαθηματικών και Γαλλικών εις τιμάς μετρίας. Μέθοδοι άποτελεσματικά. Απευθυντέον παρ' ήμίν: Π.Ε.813.

— Θα μπατοίσω κάθε μιά, που θ'λ θελήτη να σ'ε ξελαγιάτη από μένα.
— Τότε πήρε ματά σειράν όλες τής; γυναίκες; δέν θ'α γελασθή;

— Είπατε, ότι είθε αντιαπολικός και όμως πίετε.
— Ίσια-Ίσια, πίνω ακριβώς πολύ, τόσο πολύ, ώστε να μη αφήσω εις τούς άλλους τίποτε για να πιούν και βλάψουν την υγείαν τους.

ΚΟΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Δέν πρόκειται ούτε διά τ'α δύο πνεύματα τής γραμματικής — την ψήλην και την δισειν — ούτε διά τ'α άμείρητα πνεύματα των μπεμπέδων, που βρίσκουν μόνον οι γονεΐς στα μικρά των. Σήμερον θ'α μ'α; άπασχολήσουν τ'α πνεύματα, που κάθε βριίδυ έβρισάνιζαν την ήσυχ'αν έιός σπιτιού, τ'α στοιχειά με άλλους λόγους.

Το περι ούδ' ο λόγος σπιτι ήτο εύμορφο, ή νυχο, σ'ε καντρικό δρόμο· είχε νόστιμες γευτί-ισσες, είχε δηλαδή όλα τ'α καλά του κόσμου, και θ'α ήτο άληθινός παράδεισος, α' δέν είχε τ'α στοιχειά.

Κάθε βράδυ, όταν όλος ο κόσμος ήσυχάζε, στο σπίτι εκείνο ή ισούντο κάτι ύπικωροι κρότοι; ήσαν τ'α πνεύματα. Οι κρότοι αύτοι τόσο ν' ανησυχούσαν τούς ένοικιαστές και τον ύπνον των, ώς τις άφιναν τ'ο σπίτι εκείνο καταρρέμενοι.

Τ'α πνεύματα του σπιτιού αυτου, που ενέσκηπτον την ήσυχ'α, έγιναν τ'ο ζήτημα τής ήμέρας και α' έφημερίδες άνεστήλωσαν τ'ο φαινόμενον αυτό. Όλος πλέον ο κόσμος έξευρεν, ότι τ'ο γωνιαλο σπίτι τής δεινός οδού ήτο στοιχειωμένο.

Αυτή ή άκουσία διαφήμις δέν έούμφερε β'αβ'α εις τον ιδιοκτήτην, άλλ' άδιάφορον, ποιός έρωτ'ε τον ιδιοκτήτην;

Έν τούτοις εύρέθη κάποιος, εις τον όποιον έούμφερε και π'αλύ μάλιστα. Σ'α; τον παρουσιάζω. Ήτο ο κύριος Θεοδώρητος Κάλπης. Δέν τον γιωρίζετε; Νέος κατ'ω; πρόπει, φωνητής τ'ο επάγγελμα αυτ'ο λέγουν ή κάρτες του, άλλ' εκείνος τούλάχιστον δέν ειμπορούσε να τ'ο διαβιβιώση μεθ' όρου.

Ο νέος αυτός άτό τινος — δηλαδή από τον κορον, που έγνώρισεν τον έαυτόν του — τ'α είχε οικονομικώς πολύ άχημα. Οι ήλιθοι ει πιστωταί του δέν τον έλάμβανον πειά και ο ράπτης του, άκαρδος άνθρωπος, α' και έβλεπε, που ή φρεσιά του είχε πειά ξεθωριάσει, δέν του έκαμνε μιά φορεσιά ρούχα — την πέμπτην φορεσιά — επί πιστώσει. Εί ναι άλήθεια, ότι δέν του είχε πληρώσει άκόμη τής άλλες φορεσιές, μ'α δέν έπείραζε και τόσο

πράγμα. Ο Θεοδώρητος θ'α τ'ας έπλήρωνε μαζωμένως.

Όταν ύπήρχε τ'ο ζήτημα του σπιτιού με τ'α στοιχειά του, ο Θεοδώρητος είχε και αυτ'ος ζήτημα σπιτιού άλλης φύσεως. Η σπιτονοικ' κυρά του τ'ο έδωκε τελεσίγραφον: ή θ'α του έπλήρωνεν έντός τριών ήμερών τ'α έξ ένοικία, που τής έχρεωστουόσεν, ή θ'α τον πατούσεν έξω.

Τ'ο πρόβλημα αυτ'ο ένόμισεν, ότι τ'ο έλυσεν ο νέος μας, εύθ'ος ώς έδιόβισε στην έφημερίδα για τ'ο στοιχειωμένο σπίτι. Έτρεξεν άμέσως εις αυτ'ο. Ο θυρωρός, μόλις είδε τον Θεοδώρητον, από τ'α ξεθωριασμένα ρούχα, από τ'α γελαστά του πιπούτσια και από την πεταχτή του γροβάτα — σημαία εύγλωττα και άψευδη — τον έόμιςεν για κανένα δημοσιογράφο, που ζητεί πληροφορίας διά την έφημερίδα του.

Ο Θεοδώρητος τον έπεισεν, ότι πρόκειται περι άλλου.

— Θάλω να ένοικιάσω τ'ο σπίτι αυτ'ο.
— Ν'α τ'ο... ένοικιάσετε;... ήρώτησεν ο θυρωρός περιέργως.

— Μάλιστα, ξεύρω για τ'α στοιχειά του, εν τούτοις θ'α λάβω τ'α μέτρα μου· άλλ'α και δι' αυτ'ο έρχομαι με όρως. Πρώτος και κύριος: να μη προκληρώσω τ'ο ένοίκιον, δ'ότι θ'α ήτο πολύ περιεργον πράγμα, α' αυριον άναγκαθ'ω και φύγω από τ'α στοιχειά του σπιτιού αυτου. Έν τούτοις δέν άρνεύμαι να τ'ο πηρώσω μετά τ'ο τέλος τής τριμηνίας.

Διά τον όρον αυτόν έχρειάσθη ή συγκατάθεσις του ιδιοκτήτου. Έδόθη και ο Θεοδώρητος μετάφερε τ'α επιπλά του: έ'να στρώμα, ένα καντηλέρι,

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας

ΛΗΚΚΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, έναντι Τουνελ, 29.

Εις αυτ'ο εβρισκετε: Πανιά διάφόρων ειδών και ποιότητων. Υφάσματα μάλλινα και βαμβακερά δια κυρίας. Φανέλλες, προσόψια, κουβέρτες, στέρια, τραπεζομάνδηλα, πετσέτες κτλ. Όλα εκλεκτά και εις τιμάς ευθηνολάτας.

μ'α μισοτριμμένη καρέκλα, εις τ'ο σ'ε ιχτισμένο σπίτι.

— Δέν έφοβαίτο; θ'α μ' έρωτήσετε.
Ο νέος μας ήτο άτρόμητος. Είχε συνειθίσει από άλλα φοβερώτερα στοιχειά: τ'ους πιστωτάς του και τής διάφορες σπιτονοικοκυρές, που κατά καιρούς είχε.

Τ'α πράγματα τής δύο πρώτης ήμέρας επήγαιναν θαναμάσια. Ο Θεοδώρητος ήτο γοητευμένος, ο σπιτονοικοκύρης περισσότερον. Μόνον ει δημοσιογράφει — α! αυτοί ει δημοσιογράφει — είχαν χάσει τ'ο θέμα τους.

Εις απ' αυτους έγγραφε με λύπην εις την έφημερίδα του:

Έπι τέλους ή κοινωνία μας ήσυχασε πλέον από τ'ο ίπιστόδιον του στοιχειωμένου σπιτιού· χάρις εις τ'ας ιδιαιτέρας ήμών πληροφορίας, τ'ας όποιας όφειλομεν εις τ'ο τέλος; κατηρητισμένον προσωπικόν μας, πρώτοι ήμεις άναγγέλλομεν, ότι ο νέος ένοικιαστής κ. Θεοδώρητος Κάλπης είναι καταγοητευμένος και διαμένει ήσυχώτατα... .

Παρήλθον δύο ήμέραι από τής δημοσιεύσεως, δε ε'α πρωί — έ'δεκα και τέταρτο — έ'ψ' ο Θεοδώρητος έκοιμάτο άκόμη, άκούει κρότους εις την θύραν.

— Είναι τ'α πνεύματα, έσκέφθη.
Έμεινε σιωπηλός και έπερίμενεν.
Οι κρότοι έπανελομβάνοντο, άλλ'α δέν ήσαν των πνευμάτων. Άπλοίστατα ήσαν τ'ο... ράπτης του.

— Άνεκόλυψ'η τ'ο καταφύγιόν σου, μπατακτοή ή θ'α μευ πληρώσης τής φορεσιές, π'ο μου χρεωστες... ή...

Ο Θεοδώρητος δέν χάνει την ψυχραιμίαν του άνοίγει την πόρτα. Ο ράπτης όρμη, όρμη και ο κάπικος.

— Να τ'ο στοιχειό, φωνάζει ο Θεοδώρητος, τ'α στοιχειά φοβούνται τ'ο ξύλο.

Και άρπάζει την καρέκλα, ή δ'ε ία κατόπιν μικρός χρήσεως κατέστη άμορφος εις την π'απτη του ράπτου.

Έκτοτε τ'α στοιχειά δέν άνησύχησαν τ'ο σπίτι, ούτε τον Θεοδώρητον.

(Croziere)